

ΟΜΟΤΕΛΕΙΟ

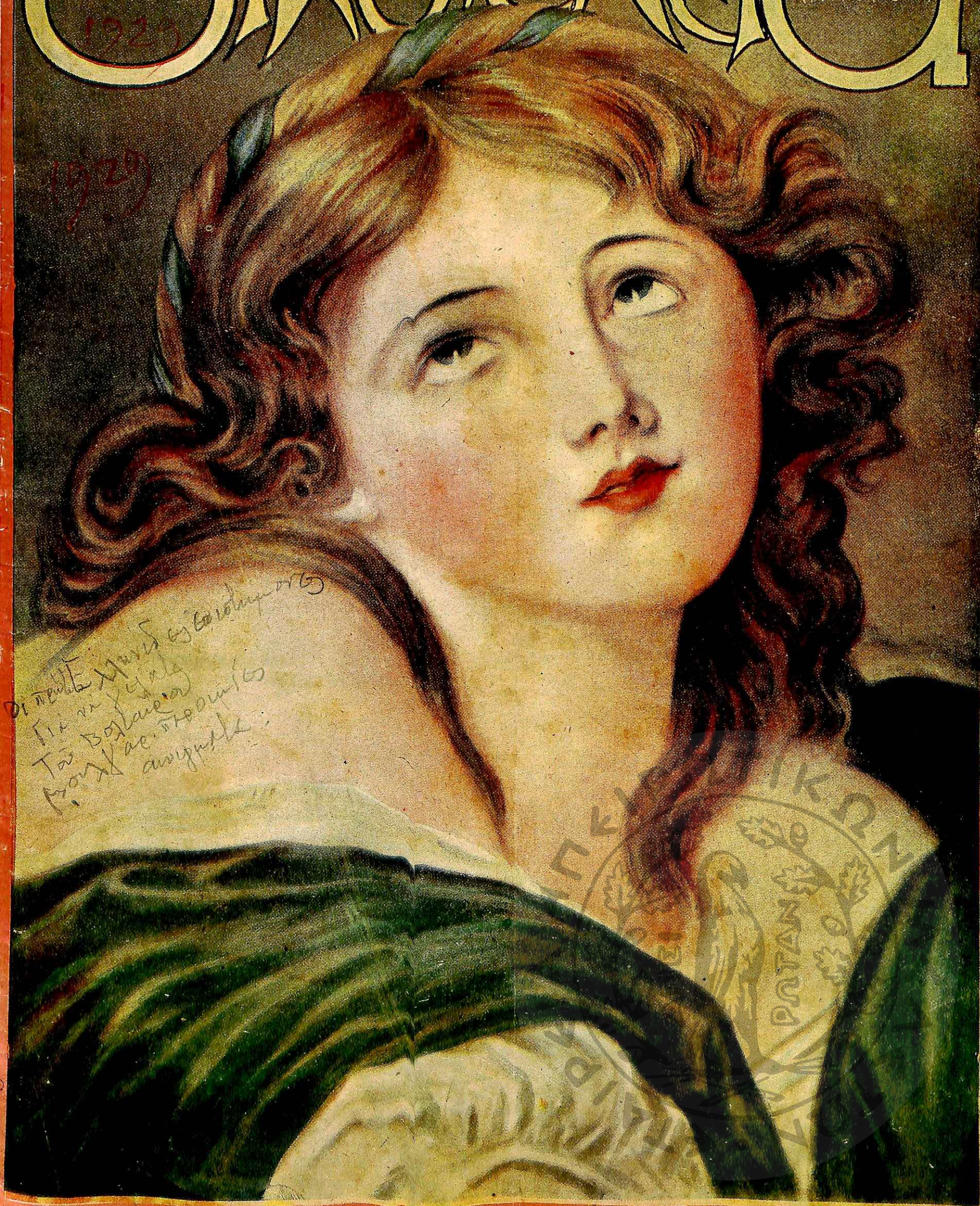
ΕΤΟΣ Γ'!

1929

Αρ. 12 (132)

1929

Οι πρώτοι χριστιανοί
ήσαν υερά
Τοι βοήθησαν
πρωταγωνιστές.

...
Τότε, λοιπόν, κύριε
δυὸ καθίσματα !..

ΕΝΑΣ ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΗΛΕΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η ΣΦΑΓΕΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΣΙΑ

Το μίσος μεταξύ των 'Ασιατών και των Ευρωπαίων. Η εκατόμβη του Τάι-Ουάν. Η άγρια σφαγή και οι διωγμοί των «λευκών ανδρών». Λόγιοι που εκμεταλλεύονται τις γνώσεις των για να ξυπνούν το μίσος των βαρβάρων δχλων, κλπ.

Ο μίσος των 'Ασιατών κατά των Ευρωπαίων χρονολογείται από την μακροχρόνια πορεία, κατά την οποία οι πρώτοι Ευρωπαίοι άποικοι επέστησαν την άγανη 'Ασία, για να εκμεταλλευθούν τα πλούσιωτα φυσικά της προϊόντα.

Το μίσος αυτό έχει πολλές τις όψεις: που δεν είναι εύκολο να τις εξετάσουμε εδώ. Η κυριότερη και οσιωδέστερη είναι η μεγάλη διαφορά των χαρακτήρων των δύο φυλών. Από τους άποικους Ευρωπαίους, που τους είχε στείλει ως την άγανη 'Ανατολή είτε η καταστροφή της χρυσού, είτε η τρέλλα των περιπλανήσεων σε μία μυστηριώδη χώρα, όσοι είχαν εγκατασταθεί στα παράλια και προστατεύονταν από τους στόλους και τα ναυτικά αγγεία της Ευρώπης, δεν έδοκίμασαν τη φοβερή εκκοπή του μίσους αυτού. Όσοι όμως, παρασυρόμενοι από το όνειρο του εύκολου πλουτισμού, επέδωσαν να προχωρήσουν στα ενδοτέρω, έδοκίμασαν την άσπικτη βαρβαρότητα και έχθρα σ' όλη τη την άπαισία έκτασι.

«Ω! οι αμολυμένοι Ευρωπαίοι! «Ω! αυτοί οι «Λευκοί Άνθρωποι! Θάνατος, θάνατος στους Ευρωπαίους! Καί η βάθρα, μάχες, τυφωμένες από το φανατισμό κατά των «Λευκών Ανθρώπων» και μεθυσμένες από το φοβερό σύνθημα, προέβαιναν σε γενικές σφαγές. Η άγρια αυτή σφαγή κατά τις αρχές του 19ου αιώνα τόσο είχαν ενταθεί στην 'Ινδοκίνα, ώστε αποκατέστησαν σε μία ύπνοχρηστική μέση ούτως ένας Ευρωπαίος, αν δε συνέβαινε το παρακάτω περιστατικό, το όποιον αναφέρει ο 'Αγγλος περιηγητής Θόμσον:

Στην πόλη της 'Ινδοκίνας Τάι-Ουάν οι φανατισμένοι κατά των Ευρωπαίων κάτοικοι, ένα θερινό πρωί του 1842 συνέλαβαν όλους τους εκεί λευκούς άποίκους, 160 τον αριθμόν. Κι' αφού τους έδεσαν, τους ώδηγησαν κατόπιν σε βροσιές και άγρια έυλοκοπήματα στην πόλη των φανατικών εκτελέσεων, μια κοιλιά έξω από τα τείνη της πόλεως και άρεκέτα μακριά. «Οι οί κάτοικοι, γέροι, γονέ, νέοι, κορίτσια, μικρά παιδιά και άρρωστοι άκούα — οι όποιοι μεταφέρθηκαν με φορεία — άκολούθησαν με φόβους άλλαχμοί και βλαστήμιες τη θλιβεή συνοδεία ως την άπαισία κοιλιά του θανάτου.

Έκει οι δυστυχήμενοι πρωτοπύργοι του Ευρωπαϊκού πολιτισμού, ύστερα από θανάσιμη σπανική έφευσε τικτότητα, κατεκρησουργήσαν. Κατόπιν ο φανατισμένος όλος της Τάι-Ουάν έστησε μακάβριους χορούς γύρω από τη θλιβεή εκείνη εκατόμβη. Τόσο δε είχαν τυφλωθεί από το φανατισμό και το μίσος, τους οι θάρραροι εκείνοι και τόσο είχαν μεθύσει από άνοησιασμό για την ικανοποίησή τους από τον, ώστε ούτε κατάλαβαν τη μήτρα που τους έκλινε άπ' όλάνθωρα άπειλητικά. Νομίζει κανείς ότι

κάποια θεία δύναμις επενέβη για να τιμωρήσει επί τόπου το φοικτό έγκλημα. Ένας βίαιος άνεμοστρόβιλος έσηκόηθε έξαφνα, ενώ τα πάντα γύρω σκοτεινίσαν με μιάς. Ήταν ένας από τους τυφώνες εκείνους, τους τόσο θλιβερούς, αλλά και άρεκέτα γνωστούς στην 'Απω 'Ανατολή. Πριν να προφτάσουν τα αίμοόρα πλήθη να αντίληφθούν τί συμβαίνει, άρχισαν να στροβιλίζονται δαιμονισμένα στον άέρα και να τινάζονται κατόπιν με όρμη κατά γής. Περισσότεροι από τρεις χιλιάδες σκοτώθηκαν μέσα σε μία ώρα φοβερή, άφάνταστη, η πνίξη στα πλημμυρισμένα ποτάμια.

Όταν πέρασε η μπόρα και ο ήλιος γέλασε πάλι άπάνω από την άπαισία κοιλάδα του θανάτου και τα νερά στραγγίστηκαν, δε βρισκόνταν πια στον τόπο εκείνο ούτε το πιο άσημνο το σημάδι του έγκλήματος και του φοβερού όλέθρου, με τον όποιον η θεία δύναμις το έτιμωρήσαν. Οι ίθαγενείς ένόμισαν τότε ότι ο Θεός είχε θυμώσει έναντίον τους για το φοικτό έγκλημα και άφου τους έτιμώρησε παραδειγματικά, έπληυν κατόπι με τη βροχή του με αίμα στην κοιλάδα του θανάτου.

Ύστερα από το έπεισόδιο αυτό, το όποιον διεδόθη και με τις σχετικές υπερβολές άπό στόμα σε στόμα σ' όλη την 'Ινδοκίνα, έσταμάτησαν οι διωγμοί κατά των Ευρωπαίων, των «Λευκών ανθρώπων», η τούλάχιστο μετριάζθησαν πολύ.

Το μίσος των τυφλών όχλων κατά των Ευρωπαίων ένέντροιζαν πάντοτε οι αμολυμένοι 'Ανατολίτες. Οι Κινέζοι 'Ασίου της παλίας εκείνης εποχής διέδιδαν μ' επιτηδεύματα στις βάθρα, μάχες διάφορα έγκλήματα, που διέπρατταν όλην οι Ευρωπαίοι. Έλεγαν έξαφνα ότι οι «Λευκοί Άνθρωποι» παρεσκεύαζαν μαχικά όπλα από τα μάτια και τις καρδιές των Κινέζοπουλων, τα όποια άρπαζαν από τους γονέες των. Οι όχλοι της 'Απω 'Ανατολής, όπως ήταν πολλοί, πίστευαν στις διαδόσεις αυτές και έτσι στην έρεθισμένη φαντασία τους οι Ευρωπαίοι παρουσιάζονταν ως μυστηριώδεις κακοήργοι, που έσχεδιάζαν την έξόντωσι όλης της 'Ανατολής.

Ποιό έτών ευόβη και ένα περιεργότατο Κινέζικο βιβλίο άντιευρωπαϊκής προπαγάνδας, το όποιον είχε εύρύτατη κυκλοφορία κατά την εποχή των πρώτων διωγμών. Το άξιόλογο αυτό... σύγγραμμα έγραφε ότι οι Ευρωπαίοι είχαν έφευρει την τέχνη να μεταβάλλουν το μολύδι σε άσημη, άνακατεύοντας σ' αυτό μάτια Κινέζων, επειδή τα μάτια των συμπατριωτών τους ήταν άκατάλληλα γι' αυτή την άλχημια.

Σ' άλλη περικοπή του το βιβλίο αυτό επιτίθεται ειδικά έναντίον των Γάλλων, που προσαποδύσαν τάχα να καταστρέψουν τη θρησκεία των Κινέζων και να εισαγάγουν τ' ην άλλοκοτή θρησκεία του... Τίεν Τσού, όπως είχε παραμορφωθεί στη γλώσσα τους ο... 'Ιησούς.

Επίσης το περιεργότατο αυτό βιβλίο άπόδιδε εις τους Γάλλους τις μαγικές ικανότητες Κίρκης. Με σύμμαχο, έλεγαν, το διάβολο οι Γάλλοι κατορθώνουν να μεταμορφώνουν τους άνθρώπους σε κτήνη και ότι αν τους άφηναν να ζήσουν, ένα πρωί όλοι οι ίθαγενείς θα ξυπνούσαν μεταμορφωμένοι σε... χοίρους, σε έλέφαντες, σε άρκουδες, σε έρπετα κλπ. κλπ.

Άλλά η διηγήσεις του περιεργότατου αυτού βιβλίου είναι άτελείωτες και μαρτυρούν την πνευματική κατάντασι των λαών της 'Απω 'Ανατολής κατά την εποχή εκείνη, που δεν ήταν καθόλου κολακευτική γι' αυτούς.

Σε μία από τις διηγήσεις αυτές άναφέρονται ότι τα κρεατα που μαγειρεύονταν στα Ευρωπαϊκά ρεστοράν ήταν άνθρώπινα. Κινέζων κατά ποσότητα, τους όποιους έσκότωναν οι «Λευκοί Άνθρωποι» με μυστηριώδεις μαγείες και έπειτα τους μαγειρεύαν. Για να ένοχοποιούν μάλιστα περισσότερους τους Ευρωπαίους, η Κινέζικη άρχες έξαφνίζουν ή ίδιες σημαίνοντας ή μη Κινέζους και έπείριπταν κατόπι την εύβνη της έξαφνίσσεως των στους Ευρωπαίους. Επίσης κυκλοφορούσαν μεταξύ του φανατισμένου πλήθους διάφορα βιβλία μεταφρασμένα τάχα από τη Γαλλική γλώσσα,

όπου βρίζονταν κατά το χειρότερο τρόπο ο Κομφούκιος και η θρησκεία των Κινέζων.

Η εύπιστος μάχες, προθυμότητας να πιστεύουν όλα αυτά τα τερατολογήματα, άναβαν και φούντωναν. Καί όταν οι πνευματικοί άρχηγοί τους νόμιζαν την ευκαιρία κατάλληλη, άμέσως έθεταν σε κυκλοφορία μακροσκελέστατη προκήρυξη προς το λαό. Στις προκήρυξεις αυτές, άφου εξέθεταν με τα πιο ζωντανά, πιο ζωντανά χρώματα και με τις πιο χτυπητές φράσεις όλα τα δεινά που τους έπερίμεναν. Αν οι Ευρωπαίοι ρίζωναν στον τόπο τους, έκαναν την έξησ στερεότυπη σχεδόν έκκλησι προς το λαό:

«Με τα όντα αυτά (τους Ευρωπαίους), τα όποια είναι άξια κάθε περιφρονέσεως και τα όποια έχουν διεγείρει τη δίκαιη όργη και άγανάκτησή μας, δεν είναι πια δυνατόν να ζούμε μαζί. Δεν είναι δυνατόν ν' άνεχωμεθα περισσότερο να πατούν τα ίσαρά μας έδαφη με τα βέβηλα πόδια τους και να τα μολύνουν. Ούτε να βλέπουν τον ίδιο ούρανό που άντικρύβουν και τα τέκνα του Ουρανού κράτου... ούτε να είναι ύπηκοοι του Αυτοκράτορός μας. Έκμαστε ύποχρεωμένοι ν' άφήσουμε το άγιο μίσος μας να έκδηλωθεί άσυγκράτητο. ν' άφήσουμε τη λύσσα μας έλεύθερη από κάθε δεσμό άνθρωπιστικό και να βάλουμε μια μεγάλη ματωμένη τελεία στις συμφορές μας, τόσο στις τωρινές, όσο και τ' εκείνες που μάς περιμένουν, αν άφήσουμε ζωντανά μεταξύ μας τα μαγαρισμένα αυτά πλάσματα, που μάς χωρίζουν και μάς διαορύουν και μάς ώθοιν έπιτήδεια σ' έμφοβους σπαραγμούς. Ποιός όπότε μάς έ' άνεχθή ν' άντιπνέη στο έξησ το μολυσμένο γνόθο των «Λευκών ανθρώπων», που φαρμακύνει την άτιμοσύνη μας και έμάς: «Ω! άς μην άγορεύω πια, άς μην άγορεύω! Με την πολιτική της βραδύτητας ώριμώνας αυτή η διάβολογενής θα πληθύνει στον τόπο μας και θα μάς πνίξη, θα μάς έξαφνίσει όριστικά και τελειωτικά από το πόσωπο της γής! Έμπρός! Έμπρός! Η ώρα της έκδικήσεως έσήμανε!

Θάνατος στους Ευρωπαίους! Θάνατος στους λευκούς άνθρώπους! Η δύο τελευταίες φράσεις ήταν άρεκέτες για να ήλεκτρίσουν τη βάθος και φανατισμένη μάχη, η όποια άφορητή ζήτωση για να ξεχυθεί και να έκδηλωσει το μίσος και τη λύσσα της σε κάθε λογής άγριότητα. Στις πογκικές εκείνες περιστάσεις, οι άποικοι Ευρωπαίοι που είχαν εισδύσει ως τότε ένδοτερα στο Ουρανού Κράτους και δεν ήταν δυνατό να περιμένουν καμιά από πουνενά βοήθεια, έπεκαλούντο την επέμβαση... των φυσικών δυνάμεων. Ένας τυφώνος και έπείφερε μεγάλες καταστροφές, έθανε και χαρακτηριστή από τους βαρβάρους εκείνους ως θεία τιμωρία δια το έγκλημα των!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΙ' ΝΟΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Θα καταλάβεις όταν δεις τί θα προκύψει από αυτό. Έκείνο που μπορεί να σου πω επί του παρόντος είναι το έξησ: «Οι άπόψε — αν δεν μ' έσολαβή κανένα άπρόοπτο — η Λόρα Βενόσκα θα γίνη πλήρως άκριβή τα έγκλημά της και μεις θα φύγουμε από δω...»

Ο Λεονέλ κούνησε διστακτικά το κεφάλι του.

— Ά, παιδί μου, άγνωσις, φαίνεται, σε ποιού τέρατος τα νύχια έχουν πέσει. Το λημέρι αυτό φρουρείται άγρόπνως. Θα μάς πιάσουν, φτωγέ μου 'Αρμάνδε, ή θα μάς σκοτώσουν πριν ποιάδου με κάμουμε δέκα βήματα.

— Έτσι νομίζεις; — Δεν νομίζω, είναι βέβαιος. — Πολύ καλά... Άς έχουμε ύπομονη ως το βράδυ. Πάντως φρόντισε να είσαι έτοιμος για φυγάλα.

Ο Λεονέλ αναστέναξε κι' άπάντησε: — Πάντα έτοιμος είμαι, παιδί μου, να άμφοβάλλω, διατάζω, φοβούμαι...

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΟΥΧ

Έπαυσε να βραδυάση... Το έσωτερικό του σπηλαιού σκοτεινιάζε.

Οι ληστές άναβαν μιά-μιά τις χαλκινές λυχνίες των διαφόρων διαμερισμάτων. Έξαφνα τρομερός όρμος φωνής και έξαφνα άκούστηκαν.

Τι συνέβαινε; Ο 'Αρμάνδος, καθισμένος σ' ένα βράχο, άκουσε τον χαλασμό και πατάχθηκε άπάνω. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Νάγινε άραγε, έτι έλπιζε, δε, τι περίμενε, έτι ο ίδιος είχε σκηνοθετήσει;

Έξαφνα είδε το Λεονέλ να φτάνει, γλωμός, άνήσυχος, ταραγμένος. Πλησίασε κοντά του και του έπεσε ασθμαίνοντας: — Έγινε μεγάλο κακό!...

— Τι έγινε; Λέγε γρήγορα. — Η γυναίκες χτυπήθηκαν! — Ποιές γυναίκες; — Η Ζικινέττα μαχαίρωσε την κόρη του Κασκαρίλο...

Το πρόσωπο του 'Αρμάνδου φωτίστηκε από χαρά. Σήκωσε τα μάτια του ψηλά και φιδόρσε: — Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!...

— Άν δεν υπάρχη δικαιοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, την έπιβάλλεις συ βταν πρέπει...

Ο Λεονέλ είχε σαστίσει. — Μα τί θέλεις να πη; ρώτησε τον 'Αρμάνδο. Δεν καταλαβαίνω.

— Άντί να το άπάντησή, ο 'Αρμάνδος τον ρώτησε: — Έβλεπες άποψη την άποψη σου; — Δεν έβλεπα. Θα μάθουμε όμως...

Έξαφνα άκούστηκαν βήματα. Κάποιος έτρεξε προς το μέρος τους. Ήταν ο Σεβαστιάνο!...

Ο ληστής έτρεξε λαχανιασμένος, χλωμός, έξαιρετικά ταραγμένος. — Τι τρέγεις; Τι συνέβη; τον ρώτησε ο 'Αρμάνδος.

— Η Ζικινέττα μαχαίρωσε την κόρη του Κασκαρίλο!

— Τη σκότωσε; — Δεν ξέρω. Πάντα την έχει χτυπήσει θανάσιμα. Έτρεξα να σάς βρώ και δεν έμεινα να μάθω νεότερα.

Η μορφή του 'Αρμάνδου φωτίστηκε πάλι από άπειρη και άνέφραστη εύχαρίστησι. Ο ληστής που τον κυτούσε κατάματα, του έπεσε: — Τώρα τα καταλαβαίνω όλα.

Έκματε μία χαρά τη δουλειά σας. Το κόλπο σας πέτυχε. Μα δεν φτάνει αυτό.

— Τι έννοείς; ρώτησε ο 'Αρμάνδος. — Θέλω να πω πως την έχουμε άσχημα.

— Δηλαδή; — Θέλει και ρώτημα; Θα γυρίσει ο Έωσφόρος, θα κάμη άναρίσεις και θα μάθι τί συνέβη. Δεν τον γελούν εύκολα αυτόν. Η Ζικινέττα θα του πη ποιες την παρέσυρε στο κακούργημα αυτό.

— Ποιός; — Άστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Είμαστε έτοιμοι, έπε ο 'Αρμάνδος. — Έγινε έπια; — Όχι.

— Σταθήτε μία στιγμή να σάς ρέρω. Έν άνάγκη θα πληρώσουμε τη ζωή μας άκριβά.

Ο ληστής έφυγε και έαναγύρισε σε λίγα δευτερόλεπτα, κρατώντας κάτω από τον μανδύα του δύο πιστόλια και δύο έγχειρίδια.

— Πάρετα, έπε στον 'Αρμάνδο και στο Λεονέλ. Καί τώρα ή Παναγία ή Παρθένος, άς μάς βοηθήσει. Διπλώθηκε στους μανδύας σας κι' άκολούθησε με...

Σιωπηλοί, χωρίς να μιλούν ο ένας στον άλλο, με σφιγμένη την καρδιά τράβηξαν κι' οι τρεις προς την έξοδο του σπηλαιού. Δεν συνάντησαν ως εκεί κανένα. Οι ληστές ήταν μαζεμένοι στο μέρος που γίνονται τα έγκληματα. Κι' αυτός ο φρουρός της εισόδου έλειπε.

— Είμαστε χαμένοι... χαμένοι!... ούρλιαξε κυττάζοντας άγρια τον Λεονέλ, που τρεμε άκόμα από το φόβο του. Οι ληστές ή άκούσαν τον ποροβολισμό και ή άκούσαν κατόπι μας. Μη στέκεστε στιγμή. Κάνετε φτερά και πετάτε!...

Η ήδη συγχώνως πάνω άπ' το πτώμα του σκοτωμένου ληστού και άκούσαν να τρέχει. Ο 'Αρμάνδος και ο Λεονέλ τον άκολούθησαν. Έρεχαν σάν τρελλοί, κινδυνεύοντας να κρημνισθούν σε κανένα βάραθρο και να γίνουν κομμάτια. Έξαφνα άκουσαν πίσω τους φωνές και τρεβίματα. Ήσαν οι ληστές. Είχαν άκούσει τον ποροβολισμό κι' έσπευδαν να δουν τί συμβαίνει. Συνηθισμένοι να τρέχουν στα βραχώδη αυτά μέρη, γνωρίζοντας τα μονοπάτια, άνάμεσα στους βράχους, οι ληστές δεν άργησαν να φτάσουν στο μέρος που βρισκόταν το πτώμα του ληστού. Κατάλαβαν τότε τί συνέβαινε, άκουσαν τους δράστες να φεύγουν κι' έτρεξαν κατόπιν τους, με κραυγές λύσσας και βλαστήμιες.

Όταν τους πλησίασαν κάπως, τους φώναξαν να σταθούν. Βλέποντας όμως πως ματαιοπούνταν, άδειασαν έναντίον τους τα πιστόλια τους. Τα βόλια σφύριξαν γύρω άπ' τους δραπετέες, χωρίς να τους χτυπήσουν εύτυχώς. Πόσο όμως θα διακούσε αυτό; Ο 'Αρμάνδος καταλάβαινε πως δεν είχαν γλυτώσει. Θα τους πρόφταναν και θα τους γύριζαν πίσω. Ήσαν χαμένοι!...

Την ίδια στιγμή ένας ληστής, ο πιο γρήγορος άπ' όλους, που πλησίασε σε άπόσταση πέντε δεξ βήματα. Λίγο άκριβη και θα έπαινε τον Λεονέλ, ο όποιος έτρεξε τελευταίος. Ο 'Αρμάνδος το άντελήθη. Γέμισε τότε κι' άδειασε το πιστόλι του στα στήθη του ληστού. Ο ληστής κατραχίλησε κάτω ούρλιαζοντας. Οι άλλοι ληστές που φτασαν σε λίγο κοντά στο πτώμα του συναδέλφου τους, έξελαν. Άρξααν πια να πυροβολούν συνεχώς έναντίον του Σεβαστιάνου και των συντρόφων του. Μία σφαίρα βοήσε τον 'Αρμάνδο στο πόδι, μα εξακολούθησε να τρέχει, άδιαφορώντας για όλα. Προσποιώσε να τον σκοτώσουν παρά να πείσει πάλι στα χείρα τους!

Έξαφνα κάτι το άπρόοπτο, κάτι που ούτε το περίμεναν, ούτε το άναγνώριζαν, έπείσε τον ληστή. Ο Λεονέλ δεν είπα λέξη. Άναστέναξε και διπλώθηκε καλύτερα στον μανδύα του.

Προχωρούσαν τώρα μέσα στο σκάτοδι, με μεγάλη προσφύλαξη. Πηδούσαν από βράχο σε βράχο, σερπνόντουσαν με την κοιλιά, κινδύνευαν να πακισθούν στα μέρη που δεν υπήρχε διόδος άνάμεσα στους βράχους.

Έξαφνα, ένθ προχωρούσαν, μία σκιά πρόβαλε μπρος τους και τους έφραζε το δρόμο.

— Άλ!... Ποιός είναι; άκούστηκε μία άπόσπλη φωνή.

Ο Σεβαστιάνο έτοιμαζόταν ν' ά-

Ο Σεβαστιάνο άγρυπνοίσε με το πιστόλι στο χέρι...

— Δόξα σοι ο Θεός! φιδόρσε ο Σεβαστιάνο. Ός εδώ πηγαινούν όλα καλά.

— Τους ξεφύγαμε, έπε ο Λεονέλ στενάδοντας άνακουστικά.

Ο Σεβαστιάνο γύρισε και τον κυτάταζε κουνώντας το κεφάλι του.

— Όχι άκόμα, του έπε. — Πώς όχι άκόμα; ρώτησε ο άφελος Λεονέλ.

— Υπάρχουν φρουροί και κατάσκοποι παντού εδώ γύρω κι' αυτό άκούω είναι το κακό.

Ο Λεονέλ δεν είπα λέξη. Άναστέναξε και διπλώθηκε καλύτερα στον μανδύα του.

Προχωρούσαν τώρα μέσα στο σκάτοδι, με μεγάλη προσφύλαξη. Πηδούσαν από βράχο σε βράχο, σερπνόντουσαν με την κοιλιά, κινδύνευαν να πακισθούν στα μέρη που δεν υπήρχε διόδος άνάμεσα στους βράχους.

Έξαφνα, ένθ προχωρούσαν, μία σκιά πρόβαλε μπρος τους και τους έφραζε το δρόμο.

— Άλ!... Ποιός είναι; άκούστηκε μία άπόσπλη φωνή.

Ο Σεβαστιάνο έτοιμαζόταν ν' ά-

παντήση λέγοντας ένα όποιοδήποτε ψέμμα, μα δεν πρόφτασε. Μία λάμψη του θάμπωσε τα μάτια, ένα πυροβολισμός βρόντησε στ' αυτή κι' ο φρουρός κυλίστηκε κάτω νεκρός!...

Τί είχε συμβή; Τρομαγμένος άπ' την άπρόοπτη αυτή συνάντησι, ο άπερίσκεπτος Λεονέλ είχε πυροβολήσει κατά του ληστού.

Όταν ο Σεβαστιάνο κατάλαβε τί συνέβη, έξαστόμισε μία τρομερή βλαστήμια.

— Είμαστε χαμένοι... χαμένοι!... ούρλιαξε κυττάζοντας άγρια τον Λεονέλ, που τρεμε άκόμα από το φόβο του. Οι ληστές ή άκούσαν τον ποροβολισμό και ή άκούσαν κατόπι μας. Μη στέκεστε στιγμή. Κάνετε φτερά και πετάτε!...

Η ήδη συγχώνως πάνω άπ' το πτώμα του σκοτωμένου ληστού και άκούσαν να τρέχει. Ο 'Αρμάνδος και ο Λεονέλ τον άκολούθησαν. Έρεχαν σάν τρελλοί, κινδυνεύοντας να κρημνισθούν σε κανένα βάραθρο και να γίνουν κομμάτια. Έξαφνα άκουσαν πίσω τους φωνές και τρεβίματα. Ήσαν οι ληστές. Είχαν άκούσει τον ποροβολισμό κι' έσπευδαν να δουν τί συμβαίνει. Συνηθισμένοι να τρέχουν στα βραχώδη αυτά μέρη, γνωρίζοντας τα μονοπάτια, άνάμεσα στους βράχους, οι ληστές δεν άργησαν να φτάσουν στο μέρος που βρισκόταν το πτώμα του ληστού. Κατάλαβαν τότε τί συνέβαινε, άκούσαν τους δράστες να φεύγουν κι' έτρεξαν κατόπιν τους, με κραυγές λύσσας και βλαστήμιες.

Όταν τους πλησίασαν κάπως, τους φώναξαν να σταθούν. Βλέποντας όμως πως ματαιοπούνταν, άδειασαν έναντίον τους τα πιστόλια τους. Τα βόλια σφύριξαν γύρω άπ' τους δραπετέες, χωρίς να τους χτυπήσουν εύτυχώς. Πόσο όμως θα διακούσε αυτό; Ο 'Αρμάνδος καταλάβαινε πως δεν είχαν γλυτώσει. Θα τους πρόφταναν και θα τους γύριζαν πίσω. Ήσαν χαμένοι!...

Την ίδια στιγμή ένας ληστής, ο πιο γρήγορος άπ' όλους, που πλησίασε σε άπόσταση πέντε δεξ βήματα. Λίγο άκριβη και θα έπαινε τον Λεονέλ, ο όποιος έτρεξε τελευταίος. Ο 'Αρμάνδος το άντελήθη. Γέμισε τότε κι' άδειασε το πιστόλι του στα στήθη του ληστού. Ο ληστής κατραχίλησε κάτω ούρλιαζοντας. Οι άλλοι ληστές που φτασαν σε λίγο κοντά στο πτώμα του συναδέλφου τους, έξελαν. Άρξααν πια να πυροβολούν συνεχώς έναντίον του Σεβαστιάνου και των συντρόφων του. Μία σφαίρα βοήσε τον 'Αρμάνδο στο πόδι, μα εξακολούθησε να τρέχει, άδιαφορώντας για όλα. Προσποιώσε να τον σκοτώσουν παρά να πείσει πάλι στα χείρα τους!

Έξαφνα κάτι το άπρόοπτο, κάτι που ούτε το περίμεναν, ούτε το άναγνώριζαν, έπείσε τον ληστή. Ο Λεονέλ δεν είπα λέξη. Άναστέναξε και διπλώθηκε καλύτερα στον μανδύα του.

Προχωρούσαν τώρα μέσα στο σκάτοδι, με μεγάλη προσφύλαξη. Πηδούσαν από βράχο σε βράχο, σερπνόντουσαν με την κοιλιά, κινδύνευαν να πακισθούν στα μέρη που δεν υπήρχε διόδος άνάμεσα στους βράχους.

Έξαφνα, ένθ προχωρούσαν, μία σκιά πρόβαλε μπρος τους και τους έφραζε το δρόμο.

— Άλ!... Ποιός είναι; άκούστηκε μία άπόσπλη φωνή.

Ο Σεβαστιάνο έτοιμαζόταν ν' ά-

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευσάστε, κύριε. Ποιός; —

— Αστείευ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Χόλμς έντωμαξά του είχε πάρει από κάτω το τρομερό όπλο του Μόραν κι' εζήταζε το μηχανισμό του.

— Νά, είπα, ένα όπλο μοναδικό στον κόσμο κι' αξιοθαύμαστο. Είπε σιωπηλά και άποτελεσματικώτατα! Εγνώρισα τον φόν Έρντερ, τον τυφλό Γερμανό μηχανικό, ο οποίος τό έφειδε εν συνεργασία με το μακαρίτη σήμερα καθηγητή Μοιάρτου. Ήεσα από χρόνια πως ύπόκειται ένα τέτοιο όπλο, μα άπόψε τό βλέπω πρώτη φορά από κοντά. Πρόσεξε το καλά, Λεστράντ... Είπε πολύ-πολύ περίεργο. Νά και η σφαίρα που έχει μέσα. Πάρε τα όλα και φύλαξέ τα μ' εξαίρετική προσοχή...

— Όσο γι' αυτό έχετε έμπιστοσύνη σ' έμειν, κύριε Χόλμς, άπάντησε ο Λεστράντ, ενώ ο θυμολος διευδύονταν προς την πόρτα της έξόδου. Έχετε άλλο τίποτε να μού πείτε;

— Θα ήθελα μόνο να με ρωτήσετε για ποιά έγκλημα θα το άπεινούνετε κατηγορία; ρώτησε πονηρά ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Για ποιά έγκλημα; Έκανε ξαφνιασμένος ο Λεστράντ. Για τί άλλο, παρά επί άποείρρα δολοφονίας έναντιόν σας...

— Όχι, Λεστράντ, όχι... άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Εγώ δέν θέλω ν' ανακατεφώ σ' αυτήν την ύπόθεση... Σε σάς, σε σάς μόνο άνήκει η τιμή της σπουδαίας αυτής συλλήψεως, την όποιαν εκάνατε... Νά, Λεστράντ, σε συχαίρω, γιατί χάρις στην άντίληψή σου και την τόλμη σου κατώρθωσες να τον συλλάβεις...

— Κατώρθωσα να τον συλλάβω; Ποιά; Ποιά, κύριε Χόλμς; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Λεστράντ.

— Τον άνθρωπο που η άστυνομία του κάκου με τόση έπιμονή άναζητούσε... τον συνταγματάρχη Σεβαστιανό Μόραν, ο όποιος εκόκτωσε τον έντιμώτατο Ρονάλντ Άνταϊο με μία έκρηκτική σφαίρα, που του την έριξε μ' αυτό εδώ τό όπλο του άνάσε; άπ' τό άνοιχτό παράθυρο ενός δωματίου του δευτέρου πατώματος του σπιτιού αρίμους 427, Πάρκ Λάν, κατά τις 30 του περασμένου μηνός. Ίδου τό έγκλημα, Λεστράντ, και τώρα, Γουάτσον, άν τόν ρέωμ, που έρχεται άπ' αυτό τό σπασμένο πλάμι δέν σ' ένοχλεί, νομίζω πως είναι καιρός να πάμε στο γραφείο μου να καπνίσουμε κανένα πούρο.

Τό παλαιό θαμέρισμα του φίλου μου δέν ήταν καθόλου άλλαγμένο από τον καιρό που είχα να τό έπισκεφθώ, χάρις στις φροντίδες του άδελφού του Μύκροφτ και της καλής σπουδαίας κορβάς του κ. Χούνδσον. Μπαίνοντας μέσα, παρατήρησα μία τάδε άσυνήθιστη, μα όλες η παλιές μου άναμνήσεις βοϊκόδιναν στην συνηθισμένη τους θέση. Σε μία γωνία βρισκόταν τό τραπέζι των χημικών πειραμάτων του φίλου μου, του όποιου τό έξέλο ήταν καμμένο σε διάφορα σημεία από τό διάφορο όξείδιο. Έπάνω σε μία σανίδα μαυρή ήταν τοποθετημένη μία περαστική έγγράφω και χειρογράφων, τό όποια άσφαλώς πολλοί συμπληρώμα με τό έπιθυμούσαν με όλη τους την καρδιά να εξαφανισθού, μακρύτερα ήσαν ο ήμεροδείκτης, ή

θήκη του βιολιού του φίλου μου, ή θήκη για τις πίπες του και ή περισκή ταμπακέρα του. Τά είδα όλ' αυτά ρίχνοντας μία ματιά ένα γύρο. Στο δωμάτιο μέσα βρισκότουσαν δύο πρόσωπα: ή κ. Χούνδσον, ή όποια χάρηκε ξαναβλέποντάς μας, και τό παράδοξο εκείνο όμοίωμα του φίλου μου, τό όποιο είχε παίξει τόσο ένεργητικό ρόλο στις περιπέτειές μας εκείνου του βραδυού. Ήταν καμωμένο από χειρ με τόση τέχνη, ώστε ή όμοιότης ήταν τελεία. Βρισκόταν στήλημένο άπάνω σ' ένα έξέλο και φορούσε μία παλιά μπιτζάμα του Χόλμς, έτσι πού, από τό δρόμο φαινόταν ο ίδιος κι' άπαράλλακτος ο φίλος μου.

— Ελπίζω πως έλάβατε όλες τις προφυλάξεις, είπε ο Χόλμς στη σπιτονοικοκυρά του.

— Καθόμουν γονατιστή, όπως μου είχατε πη, για να τό μετακινήω.

— Πολύ καλό. Τά καταφέρατε πε-

Συμμορφώθηκα με την παράκλησή του και κάθησα στην άγαστημένη μου πολυθρόνα...

ρίφημα. Είδατε σε ποιά μέρος χτύπησε ή σφαίρα;

— Μάλιστα, κύριε. Μου φαίνεται μάλιστα πως κατέστρεψε τό περίφημο αυτό όμοίωμα σας, γιατί ή σφαίρα του τρύπησε τό κεφάλι και πήγε και χτύπησε στον τοίχο... Νά την!

Ο Χόλμς την έπηρε, την εκτόταξε και έπειτα την έδωσε σε μένα.

— Ορίστε, είπα. Είπε σφαίρα περιττόφου, όπως βλέπετε, Γουάτσον. Είπε σ' αλήθεια έυθυνο αυτό... Πού θα μπορούσε τάχα να φαντασθώ ότι ένα τέτοιο όπλο θα έριχνε μία τέτοια σφαίρα;... Πολύ καλά, κυρία Χούνδσον, σας εύχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας. Και τώρα, Γουάτσον, κάθησε στην παλιά σου θέση, γιατί έχω να σου άποκαλύψω πολλά πράγματα.

Συμμορφώθηκα με την παράκλησή και κάθησα στην άγαστημένη μου πολυθρόνα. Είπε βγάλε τη ρεντιγένη σου και είχε φορέσει τη πιτζάμα που, την όποια έδωλε από τό όμοίωμα του.

— Ο γέρω κατεργάρας

έξακολουθεί να είνε πάντα τρομερός σκοπευτής, είπε ξετάζοντας τό τροπινό μέτωπο του όμοιώματός του. Ή σφαίρα τό χτύπησε πίσω άπ' τό κεφάλι και, άν είχε έγκέφαλο, θα του τό τρυπούσε. Ο Μόραν είνε ο καλύτερος σκοπευτής των Ίνδιαν κι' έλάχιτσι είνε εκείνου που μπορούν να τον παραβούν στο Λονδίνο... Έχεις άκούσει ποτέ τ' όνομά του;

— Όχι, ποτέ.

— Άλλοίμονο, πολύ λίγοι ξέρουν τους ένδους ανθρώπους, άσφαλώς δέ, άν ή άναμνήσεις μου δέν με άπατούν, δέν θα ξέρεις τίποτε ούτε για τον καθηγητή Μοιάρτου, ο όποιος άποτελεί μία από τις δόξες του αιώνας μας. Δώσε μου, άν δέν βαρείσαι, τό βιβλιογραφικό πίνακα που έχω εκεί άπάνω στη σανίδα...

Τού τόν έδωσα και άρχισε να στριφογυρίζη τις σελίδες του με νογέ-λεια, ενώ συγχρόνως τεντωνόταν στην

του Σερπούρ και της Καδούλης. Συνέγραψε δύο βιβλία: «Τό κυνήγι των θηρίων στα Άντικα Ίμαλάια» (1881) και «Τορείς μήνες στη Ζούγγκλα» (1884). Είπε μέλος της 'Αγγλοινδικής Δέχης και της Μπαγκατέλλας».

Στό περιθώριο αυτής της σύντομης βιογραφίας ήταν γραμμένο με τό καθαρό γράψιμο του Σέρλοκ Χόλμς: «Είνε ο δεύτερος κατά σειράν μεταξύ των έπικινδυνωδωτέρων ύποκειμένων του Λονδίνου».

— Είπε καταπληκτικό! φώναξε, δίνοντάς του πίσω τό βιβλίο. Η σταδιοδρομία του ανθρώπου αυτό φανερώνας πως ήταν ένας άξιωματικός ικανός και άξιος.

— Είπε αλήθεια, άπάντησε ο Χόλμς. «Ως μία ώριμένη έποχή ο Μόραν έμεινε στον ίσιο δρόμο. Είχε νεύρα χαλδύδνα και διηγούνται ακόμη στις Ίνδιες μία ιστορία γι' αυτόν. Κατέβηκε κάποτε σ' έναν ύπνομο κυνηγώντας μία τραυματισμένη τίγρη, ή όποια καταδρόγθιζε τους ανθρώπους».

Υπόσχον μερικά δέντρα, Γουάτσον, πού, όταν φθάσουν σ' ένα ώριμένο ύψος, βγάλουν ξαφνα κίτρι φοιχτές προεξέχες. Τό ίδιο συμβαίνει συχνά και στους ανθρώπους. Ένώ πηγαίνουν κανονικά στο δρόμο τους, έρχεται ξαφνα μία μέρα που τους παρουσιάζονται διάφορα κακά ένστικτα, όφειλόμενα, κατά τη γνώμη μου στο νόμο της κληρονομικότητας. Κάποιος άπ' τους προγόνους τους ήταν κακός ή έγκληματίας και κληρονομούν τις ιδιότητες του αυτές.

— Αυτό που λες είνε ίσως πολύ τολμηρό, παρετήρησα εγώ.

— Δέν έπιμένω... Όπως όμως κι' άν έχη τό πράγμα, ο Μόραν προανατολίστηκε προς τό κακό. Έκανε διάφορα σκάδαλα στο Λονδίνο και έπειδή είχε άρχισει να γίνεται άσημος όνόμας γύρω άπ' τ' όνομά του, για να μην τον διώξουν, άναγκάστηκε να πάρη τη σύνταξή του και να γυρίση στο Λονδίνο...

— Η κακή του φύμη δέν άργησε ναρβή κι' εδώ... Έκείνη την έποχή γύρωσε και τον καθηγητή Μοιάρτου και επί αρκετόν καιρό ήταν άρχηγός της συμμορίας. Ο Μοιάρτου τον πλήρωσε πλούσια και δέν τον χρησιμοποίησε παρά σε μία-δυό ύποθέσεις σπουδαίες, τις όποιες ποτέ δέν ήα τολμούσε ν' άναβήσσει σ' έναν κοινό έγκληματία. Θα θυμάσαι ίσως τό θάνατο του κ. Στέδαρντ Λάντσεφ, ο όποιος πέθανε μυστηριωδώς τό 1887.

— Όχι, είπα, βέβαιος ότι ο Μόραν πρωταγωνίστησε σ' αυτό τό έγκλημα, μα ή άνάκρισις δέν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τίποτε εις βάρος του. Ο συνταγματάρχης έκρυβε τον έαυτό του τόσο έπιτήδεια, ώστε όταν έτόλεια όλη τη συμμορία του Μοιάρτου στα δίχτυα μου, αυτόν δέν μπόρεσα να τον κατηργήσω για τίποτε. Θυμάσαι ότι, λίγο πριν να τό συλλάβω, είχα έβρη στο σπίτι σου κι' ότι έκλεισα με προσοχή όλα τα παραθυρόφυλλα...

Αυτό τό έκανα γιατί φοβόμουν από τότε τό όπλο του Μόραν. Έδω θα με πέρασε ίσως για μανιακό... Εγώ όμως ήξερα τί έκανα, γιατί ήξερα κιόλας από τότε την ύπαρξή του καταπληκτικού αυτού όπλου και ήξερα ακόμα ότι βρισκόταν στα χέρια ενός από τους τρομερωτέρους σκοπευτές του κόσμου.

— (Άκολουθεί)

ΜΟΡΑΝ (Σεβαστιανός), συνταγματάρχης εν άποστρατεί. Υπηρέτησε στο 1ο Σύνταγμα Σκαπανέων του Μπερχαλούρ, γεννήθηκε στο Λονδίνο τό 1840, γιους του σερ Αδούστου Μόραν, πρώην έπιτετραμμένου της Μεγάλης Βρετανίας στην Περσία. Έσπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Ήτον και της Οξφόρδης. Έλαβε μέρος στις έκστρατείες του Ζοβαίλ, του Αφγανιστά, του Σαμπατζά (ή πηρεσία τηλεγραφημάτων).

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΔΕΙΔΙΝΟ ΑΠΟΚΡΗΑΣ...

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ήταν ψυχοπαράσκευο, κι' όλες η γρηούδες του χωριού περιγίαν κι' άπιδωναν σιτάρι και κεραιά, ριζόναλα, τυρί, ψώμι, «τοϊρόνια», (μαριδες- δηλαδή του γλυκού νερού τηγανητές), στραγάλια, θρασιόνο φρού, λαγάνες και γλυκά διάφορα, στα μνήματα έπάνω, για τις ψυχές εκείνων που τους έφυγαν και πειά δέν θα γυρίσουν (1).

Κάθε τάφος έμοιαζε έτσι σάν μικροπωλητού διτρίνα. Άπάνω στις πλατείες τις πέτρινες πλάκες, που άραδιάζονταν τα πιάτα με τά φαγητά και τά γλυκίσματα έκαιγαν τά ψυχοκέρια, λουλούδια μωσχολούσαν και τέλια χρυσά και άσημένα κρεμόντουσαν όπου αναλαυταν καμμία κοπέλλα άγυροπεδαμμένη.

Μεσα στο θλιβερό εκείνο πανηγύρι και στη σιωπηλή συγκέντρωση τόσο κόσμου, εγώ στάθηκα κοντά σ' έναν τάφο γυμνό, παράμερο και έρημο—κανενός ξένου, θα είπα—που τόν λησιμόνησαν οι δικόι του—και κίτταξα τό γραφικό θέαμα, όταν ο συνοδός μου, ντόπιος και Μακεδονομάχος παλαιός μου είπε ξαφνικά:

—Ξέρεις τίνος είν' αυτός ο τάφος;

Κίτταξα να ιδώ έπιγραφή, μα τίποτε δέν είχα.

—Πώς θέλεις να τό ξέρω! Φαίνεται τόσο παλιός, του είπα, δείχνοντας την πλάκα του τάφου αυτού που την είχε μαυροπρασινώσει ή μούχλα.

—Είπε ενός παλληκαριού, του Λουκά του Κόκκινου, πού έπρεσε στον Μακεδονικό άγώνα, μου είπε ο συνοδός μου.

—Τού Λουκά του Κόκκινου! φώναξε με κατάπληξι εγώ.

Και τότε μέσα στη μνήμη μου ξεπροβάλλε ένας άλλος νεκρός, ο μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας, την ήμερα που μ' έκανε να γνωρίσω αυτόν που κίττανε τώρα στην πλάκα από κάτω.

Νά, ο άλχημονήςτος Γρανίτσας μās πρωτογνώρισε τον Κόκκινο μιά μέρα στα γραφεία του «Χρόνου» σ' έμένα, στο Ροδοκανάκη, στο Δαμυλάτη, στο Βαρότση και σε τόσους άλλους, νεκρούς πειά συναδέλφους.

Ήμασταν τότε, σχεδόν παιδιά, ακόμα μαθητά ή φοιτητά, με τό μυαλό γεμάτο φαντασία, με την καρδιά έτοιμη να χτυπήσει για τό κάθε τι και την ψυχή γεμάτη δνείρα κι' άγάπες!...

—Ελάτε παιδιά να σās γνωρί-

(1) Άντί των Ψυχοσάββατων που έχουμε έμείς, οι Βουλγαρόφωνοι της Μακεδονίας άφιερώδουν στους νεκρούς των την πρό της Κροσάχου και της Τυροφάγου Παρασκευή.

σω, μās είπεν ο Γρανίτσας, έναν άνθρωπο του όποιου ή ιστορία είνε άφάνταστη, καταπληκτική.

Μās πέρασε συγχρόνως στο γραφείο του Χαϊροπούλου, όπου είδαμε έναν όπλαρχηγό, ακολουθούμενον από πέντε - έξη παλληκάρια. Αυτός είχε ξαπλωθεί σε έναν καναπέ, μα οι άλλοι στεκόντουσαν όρθιοι μπροστά του, παρ' όλη την έπιμονή του Κωστή Χαϊροπούλου να καθήσουν. Έπρεπε να τους γινήη ο άρχηγός για να πλησιάσουν στα καθίσματα.

Κι' όταν έστριψε ένα τοίγαρο, όλοι σηκώθηκαν για να τ-υ δώσουν σίγητα.

Άρχισε τότε να μās λέη, ότι για πρώτη φορά είχε 'ρθή στην Αθήνα, ότι για πρώτη φορά έμ-

παινε σε πόλι, ότι πρώτη φορά στην Θεσσαλία είδε σιδηρόδρομο και θάλασσα. «Όλ' α-τά μās παραξένησε ψα ν και του προτεινάμε να περάσω με μαζίν δλο τό βράδυ. Έδέχτηκε και βγήκαμε δ-λι έξω.

Στους δρόμους που γυρίζαμε έκάρφωνε δλιάνοι χτα τα άστραφτερά μάτια του προς τό κάθε τι, όλα δέν έκανε καμμία έρώ-

τησι. «Όταν όμως κανείς από μās τόν έδινε πληροφορίες για δσα έβλεπε, εκείνος τις επαναλάμβανε σάν να τόν έκαναν μάθημα. Αλλά εκείνο που τόν προκάλεσε τη μεγαλύτερη έκπληξι ήταν ή νυχτερινή συγκέντρωση των Αθηναίων στην πλατεία του Συντάγματος.

—Τι νυχτερινή σύνταξι είν' έ-δω; ρώτησε με περιέργεια.

Ο Γρανίτσας έσπευσε να τόν εξηγήση περ' τίνος έπρόκειτο, μα ή περιέργεια του Κόκκινου μεγάλωνε όλοένα πιο πολύ.

— Άμ' κι' αυτά τά λαλούμενα (έννοούσε την δοχίστρα) τι τ' διαόλ' χαβά κρατάν;

Όταν δέ κάποιος από μās τόν άπάντησε ότι ή δοχίστρα έπαιζε Εύρωπαϊκά τραγούδια, ο Κόκκινς έπαινε πειά να μιλήη και άόρφωσε όλην την προσοχή του στην δοχή-στρα.

Με τό θάνατό του μάθαμε όλην την ιστορία, που την άγνοούσαμε.

Στην άρχή ο Κόκκινος ήταν άρχηγός μιας πενταμελούς συμμορίας φυγοδικών. Ένα άνοιξιάνικο άπόγευμα τόν συνάντησε σε κάποιο Μακεδονικό δάσος ο μακαρίτης όπλαρχηγός Νάκης Λίτσας, ο όποιος τόν κυνηγούσε για να τόν σκοτώση.

Μα την άλλη μέρα ο Λίτσας, άντι να τόν σκοτώση, τόν έκανε πρωτοπαλήκαρό του. Είχε θαυμασει την παλληκαριά του. Έπειτα από έναν-δυό μήνες τόν έκανε όπλαρχηγό του και όταν άργότερα αυτός σκοτώθηκε στη Ούνιτσαν, τόν άφηκε άντικαταστάτη του. Μεσα σε έξη μήνες δηλαδή, ο πρώην φυγοδικός είχε εξελιχθί σε άρχηγό τ-υ εκλεκτότερου Μακεδονικού σόματος.

Και από 'κει άρχισε τό φωτοδόλημα της δυνατής του φυσιογνωμίας.

Αν και τριανταπέντε μόλις χρόνων ο Κόκκινος έπεβάλλετο σαν σαράφης στο υπερεκατονταμέλες άνταρτικό του σώμα.

Η πανώληρία των Τούρκων στο Ίτζερετς—μία άγρία εκδικησις του θανάτου του άρχηγού του—ήταν ή πρώτη δάφνη της άρχηγίας του. Άπό τότε ο Κόκκινος έβάδιζε από θρίαμβο σε θρίαμβο και τ' όνομά του γέμισε τά Μακεδονικά τά δάση σάν κάτι τι τό ραγδαίο, τό πανταχού παρόν, τό άστρα-βόλο, τό τρομαχτικό....

Και έπειτα μάθαμε ξαφνα ότι μία σφαίρα τόν έσβυσε τό φως, τό φως εκείνο που δέν είχε προφθάσει ακόμα να ιδή όλη τη ζωή και την χαρά του κόσμου.

Και τώρα να εδω, κάτω από τό πόδια μας ή πέτρα που βαρεία πλάκωσε μία από τις ρωμαλεώτερες Μακεδονικές φυσιογνωμίες, μία μεγάλη πέτρα, χωρίς έπιγραφή, χωρίς σταυρό, χωρίς κεριά, χωρίς λουλούδια, χωρίς δάκρυ, χωρίς θυμησι άπό κανένα.....

—Και είσαι βέβαιος, είπα στο σύντροφό μου, ότι ο Κόκκινος είνε θαμμένος εδω;

—Νά, μου άπάντησε εκείνος. Τόν έφεραν και τόν θάψανε κρυφά! Εκείνη τη στιγμή, πέρα, βαδεία από την πόλι χτύπησε πένδιμα ή καμπίνα του έσπερινού, ενώ μία ομάδα μασκαράδων πέρασε χτυπώντας φούσκες στις πλάτες των διαβατών και τραγουδώντας τραγούδια της Αποκριάς...

Η πόλις ελεύθερη πειά, διεσέ-δαζε...

Εμπέρανε της Τυροφάγου!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Έπειτα από λίγη ώρα μās ρώ-τησε γελώντας πως γίνεται τό πα-γωτό.

Και σάν έφεύγαμε προσπάθησε να δοκιμάση αν θυμόταν, ότι είδε την ήμερα εκείνη.

Και ψιθύριζε, μονολογώντας: —Κολοκοτρώνης (έννοούσε τόν άνδράντα), Παλάτι, Πανεπιστήμιο, Τροχιόδρομος...

—Πού είνε τό Πανεπιστήμιο; τόν ρώτησε τότε ένας από μās.

—Εκείνο που μπαίνουμε μέσα και πάμε ίσια κατά τη θάλασσα.

Όταν τού εξηγήσαμε ότι έκα-νε σύγχυσι μεταξύ Τροχιόδρομου και Πανεπιστημίου, ξέσπασε σ' ένα γέλιο άκόρητο.

Έπειτα από λίγο ρίχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα προς τη πλατεία του Συντάγματος π ο υ την ώρα εκείνη βρισκόταν στο ζενιθ της ζωής και της κινήσεώς της, είπε με άπο-ρρία:

—Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

του την ιστορία, που την άγνοού-σαμε.

Στην άρχή ο Κόκκινος ήταν άρχηγός μιας πενταμελούς συμμορίας φυγοδικών. Ένα άνοιξιάνικο άπόγευμα τόν συνάντησε σε κάποιο Μακεδονικό δάσος ο μακαρίτης όπλαρχηγός Νάκης Λίτσας, ο όποιος τόν κυνηγούσε για να τόν σκοτώση.

Μα την άλλη μέρα ο Λίτσας, άντι να τόν σκοτώση, τόν έκανε πρωτοπαλήκαρό του. Είχε θαυμασει την παλληκαριά του. Έπειτα από έναν-δυό μήνες τόν έκανε όπλαρχηγό του και όταν άργότερα αυτός σκοτώθηκε στη Ούνιτσαν, τόν άφηκε άντικαταστάτη του. Μεσα σε έξη μήνες δηλαδή, ο πρώην φυγοδικός είχε εξελιχθί σε άρχηγό τ-υ εκλεκτότερου Μακεδονικού σόματος.

Και από 'κει άρχισε τό φωτοδόλημα της δυνατής του φυσιογνωμίας.

Αν και τριανταπέντε μόλις χρόνων ο Κόκκινος έπεβάλλετο σαν σαράφης στο υπερεκατονταμέλες άνταρτικό του σώμα.

Η πανώληρία των Τούρκων στο Ίτζερετς—μία άγρία εκδικησις του θανάτου του άρχηγού του—ήταν ή πρώτη δάφνη της άρχηγίας του. Άπό τότε ο Κόκκινος έβάδιζε από θρίαμβο σε θρίαμβο και τ' όνομά του γέμισε τά Μακεδονικά τά δάση σάν κάτι τι τό ραγδαίο, τό πανταχού παρόν, τό άστρα-βόλο, τό τρομαχτικό....

Και έπειτα μάθαμε ξαφνα ότι μία σφαίρα τόν έσβυσε τό φως, τό φως εκείνο που δέν είχε προφθάσει ακόμα να ιδή όλη τη ζωή και την χαρά του κόσμου.

Και τώρα να εδω, κάτω από τό πόδια μας ή πέτρα που βαρεία πλάκωσε μία από τις ρωμαλεώτερες Μακεδονικές φυσιογνωμίες, μία μεγάλη πέτρα, χωρίς έπιγραφή, χωρίς σταυρό, χωρίς κεριά, χωρίς λουλούδια, χωρίς δάκρυ, χωρίς θυμησι άπό κανένα.....

—Και είσαι βέβαιος, είπα στο σύντροφό μου, ότι ο Κόκκινος είνε θαμμένος εδω;

—Νά, μου άπάντησε εκείνος. Τόν έφεραν και τόν θάψανε κρυφά! Εκείνη τη στιγμή, πέρα, βαδεία από την πόλι χτύπησε πένδιμα ή καμπίνα του έσπερινού, ενώ μία ομάδα μασκαράδων πέρασε χτυπώντας φούσκες στις πλάτες των διαβατών και τραγουδώντας τραγούδια της Αποκριάς...

Η πόλις ελεύθερη πειά, διεσέ-δαζε...

Εμπέρανε της Τυροφάγου!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

Αιτά τά παιδιά πουό-χονται και σκοτώνονται αι έκει άπάνω μαζί μ ας, πως μπόρουν κι' άπαρνών-ται τόν παρά-δισο αυτόν, δ'ω περά!...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΠΕΝΣΟΝ

—Όταν έφτασα στην ηλικία των δεκαοχτώ χρόνων, άρχισε να διηγείται ο γρηαός συνουμολιτής μου, στην ηλικία αυτή πού ή ψυχή εινε σά μια σπίδα σκεπασμένη από ένα μεγάλο σωρό από στάχτες, στην ηλικία πού τόν αίμα, ή φωτιά, ο πόλεμος, ή κίνησι εινε τά μόνα ένδιαφέροντα πράγματα, ένας φίλος της οικογενείας μου μ' έπηρεε μιά μέρα μαζί του στο έξοχό του σπίτι και μού χάρισε ένα κυνηγετικό τουφέκι. Τό δώρο αυτό μ' εύχαριστησε έξαιρετικά. Δέν τό άποχωρίζομουν πειά καθόλου. Καί στην άρχή, έπ' άρχατές έβδομάδες εύχαριστιόμουν νά ρίχνω στο σημάδι. Τό παιχίδι όμως αυτό τό παράτησα γρήγορα γιατί άρχισε άξαφνα νά φουντώνη μέσα μου ο άντιόμομος πόθος νά σημαδέψω και νά χτυπήσω ένα ζωντανό πλάσμα και νά τό δώ, νά πάψη νά ζή έξ αίτίας μου....

....Δέν ύπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι τό κυνήγι εινε άπαραίτητη ψυχική διασκέδασι για μερικόν άνθρώπους. Πρέπει όμως όστόσο νά παραδεχόμμε, ότι εινε συγχρόνως και άπομεινάρι μιάς παληάς συνήθειας τού άνθρώπου πού προσπάθαγε νά έξασφαλίση μ' αυτό την τροφή του. Έπσης πρέπει νά δεχόμμε πώς τό κυνήγι εινε μιά διέξοδος για τά εγκληματικά ένστικτα μερικόν άνθρώπων, πού άν δέν ξεθυμαίνανε σκοτώνοντας πωλιά, θά ήσαν τρομερά επικίνδυνοι για τούς όμοιους των. Όσο για μένα θά προτιμούσα νά μη με χτυπήση μιά τέτοια λύδα. Μολαταύτα όλoi οι γνωστοί μου τότε εύρισκαν πολú φυσική και άξέπιαστη μάλιστα τη νέα μου αυτή κλίσι προς τά δάτλα....

....Έτσι λοιπόν ένα καλοκαιρινό δειλινό πήρα τό τουφέκι μου και βγήκα νά χτυπήσω κανένα λαγό. Πήρα κάποιον δρόμο έχοντας άρτισερά μου ένα λόγγο και δεξιά ένα δλάνθιστο λειβάδι. Σάν ποσάπειρος πού ήμουν άκόμα, έχανα την ηνυχραμία μου σάν αντίκοζα κανένα λαγό, και ως πού νά σκεφθώ νά σημαδέψω, ή λαγός γινόνταν άφαντος. Έφτασα τέλος στην άκρη τού λόγγου, χωρίς νά κατορθώσω νά χρησιμοποιήσω τό τουφέκι μου. Μιά άλλόκοτη λύσσα, μιά τρομερή μανία με είχε πιάσει....

....Κάθισα μερικά λεπτά σέ μιά πέτρα θυθίζοντας τά μάτια μου στή θαυμάσια πρασινάδα τού λειβάδιου, πού απλώνονταν μπροστά μου. Ό ήλιος είχε δώσει πίσω από τούς λόφους και τό δέντρο είχαν τυλιχτή στις θραυνές σκιές, έπώς από μιά πανύψηλη δξιά, πού την κορφή της στεφανώνε άκόμα τό

χρυσό φώς τού δειλινού. Τά πωλιάκια φτερουγίζοντας γύριζαν στις φωλιές τους αφήνοντας τά στερνά τους κελαδήματα, πριν από της νύχτας τη σιγαλιά.

Ξαφνικά άκουσα τό κρυστάλλινο τραγούδι μιάς καρδερίνας, άπάνου από τό κεφάλι μου. Άφηρημένος σήκωσα τότε τά μάτια μου για νά ιδώ τό πούλι και τό ξεχώρισα εκεί ψηλά, σ' ένα κλαδάκι της δξιάς, καθώς τό θραυνό άέρι παραμείρισε τά φύλλα τού δέντρου. Ο μικρός τραγουδιστής είχε σηκώσει τό κεφαλάκι του ψηλά, ενώ δλάνηρο τό σωματάκι του αναταράζονταν από τη διπλή χαρά, της ζωής και

του τραγουδιού. Όλο του τό κορμάκι ήταν μιά παλλόμενη καρδιά, ο π ω ς λέει και ένας ποιητής. Καθώς τό χτυπούσαν ή 'στερνές άχτίδες τού ήλιου τό έκαναν νά μοιάζη με μικρή δλάνουση φλόγα. Έξαφνα, τά φύλλα ξανά κλεισαν σ' ένα καινούργιο φύσημα τού θραυνού άέρα κ' έκυρψαν τό πούλι. Έκείνο όμως έξακολουθούσε τό τραγούδι του. Ένας τυφλός πόθος με έπιασε τότε νά τό σκοτώσω. Ήθελα άπάνου στο πλάσματάκι αυτό νά ξεθυμάνω για την κυνηγετική μου άποτυχία. Μιά φωνή όμως φώναζε μέσα μου πώς τό πούλάκι αυτό είχε κάθε δικαίωμα νά ζήση και τό δικαίωμα αυτό τό είχε επιβεβαιώσει με τό τραγούδι του. Μιά σκοτεινή μανία όμως έπνιγε μέσα μου τη φωνή αυτή. Καί περιμένα τρέμοντας νά φουσήξω καμιά νέα πνοή τού άέρα για νά παραμερίση πάλι τά φύλλα και νά δώ την καρδερίνα. Ή πνοή αυτή δέν άργησε νά έρθη. Ήταν τόσο δροσάτη και τόσο μυρωμένη!.... Τά φύλλα παραμείρισαν. Ή καρδερίνα στο ίδιο κλαδάκι πού ήταν καθισμένη τραγουδούσε άποχαιρετικά τον ήλιο πού χάνονταν πίσω από τά βουνά. Σημαδεύα και πίασα τη στανδάλη. Τόν ξαφνικό θρόντο τού τουφεκιού άκολούθησε μιά τρομερή σιγή.... Κ' έπειτα άκουσα ένα έλαφοό θρούσημα άνάμεσα στα φύλλα από κάτω πού έπεφτε. Στεκό-

μουν καρφωμένος στη θέσι μου. Τά μάτια μου ήσαν θαμπωμένα από τό χρυσό, δυσμικό φώς πού φεγγόβλουσε στην κορφή της δξιάς όταν σημάδενα. Οι κλώνοι τού δέντρου και δλάνηρο τό δέντρο μού φαινόταν σάν ένας άόριστος ίσκιος. Τέλος αποφάσισα νά κινηθώ νά προχωρήσω πιο πέρα, για νά βρω τό σκοτωμένο πούλι. Σηκώθηκα... Άνθ βήματα παρέκει από τό μέρος πού είχε πέσει νεκρό τό φτωχό πλάσματάκι, ήταν μιά τούφα από τριανταφυλλίες, πού τάνη τους είχαν πειά πέσει. Εινε αδύνατο νά σου περιγράψω τη σαστιμάρα μου όταν κατίζοντας τις γυμνωμένες αυτές τριανταφυλλίες, ξεχώρισα άνάμεσα σά τους κάτω σάν πρόσωπο.... Ναι!.... Ήταν ένα κεφάλι άναμαλιάρικο, με μέτωπο στενό, σάν της μαιμούς, με λεπτά χείλη πού μισάνοιγαν σ' ένα σαρκαστικό γέλιο, διπλώνοντας σέ άπειρες ζωοματικές τις άκρες τού στόματος. Στο πρόσωπο αυτό ήταν ζωγραφισμένη ή πιο άνατοιχιστή κ ή φρίκη... Τά μάτια του μ' έκινετασαν γουρλωμένα, άγρια, μεχθ-ορά!....

Τό άπαισιο αυτό κεφάλι πού σκόρπιζε μιά τρομερή κούταζε, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα! Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

Όσση ώρα τό κύτταξα δέν είδα καμιά άλλαγή στην έκφρασί του. Ένα γέλιο σκληρής χαράς είχε παγώσει, θαρρείς, στην όρι. Κύτταξα έπιμονα τό πρόσωπο αυτό, χωρίς νάχω τη δύναμη νά σηκώσω τά μάτια μου από πάνω του. Ξαφνικά φύσηξε άέρας και τό πρόσωπο χάθηκε με μιάς. Κύτταξα τότε καλύτερα και κατάλαβα τί ήξε συμβή. Τό πρόσωπο πού έδλεπα πρό όλλου ήταν τό δικό μου! Καθρεφτιζόταν σέ μιά πηγή νερού πούταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και χάθηκε σάν φως ή δ άνεμος και έρυτιδωσε την ήρεμη τού νερού έπαφάνεια! Ναι, ήταν τό πρόσωπό μου παραλλά γ μ ένο απ' τη φύλη για τό κακό ποίχα κάμει....

Αν και ή

μερή κουάδα, έτσι όπως κούταζε, έμοιαζε με γιαντινέζικη μάσκα!

μουν άνω-κάτω από την ταραχή μου, όστόσο πλησίασα και φαχούλεψα στη ρίζα της τριανταφυλλιάς και βρήκα τό πούλάκι. Ήταν άκόμα ζεστό. Τά πούπουλα τού στήθους ήταν μαδημένα κάπως. Μιά σταλίτσα αίμα έβγαине στη ρίζα της μυτιύλας του και κάτω από τό μάτι του λαμπύριζε κάτι σάν δάκρυ έκπλήξεως μιά και παράπουνου μαζί για τόν άδικο θάνατό του. Βαστώντας τό άπαλά στη χούφτα μου άρχισα νά τρέχω σάν τρελλός....

Τρέχοντας έτσι, έφτασα σέ μιά γούρνα, στη μέση τού λειβαδιού. Έκεί σταμάτησα, άφησα τό πούλάκι κοντά στην όχη και κάθισα λίγο νά ξεκουραστώ. Μά σέ μιά στιγμή καθώς έσκυβα προς τη γούρνα είδα και πάλι στο νερό την όχη μου—θαυμάζω κ' ο ίδιος πώς δέ μού σάλεψε τό μυαλό—ναι, είδα λέω την όχη μου, άκόμα παραλλαγή, φοκαλάς, άποκρουστική!.... Τινάχτηκα εύθις άπάνου, πέταξα τό φρονικό όπλο μέσα στο νερό κ' άρπάζοντας τό νεκρό πλάσματάκι, άρχισα νά τρέχω, νά τρέχω σάν νά κυνηγούσαν φιδόμαλλες έρινυες. Όταν έφτασα στην άκρη τού λειβαδιού είχε νυχτώσει πειά. Γονάτισα τότε στη γλάνη άνοιξα με τά χέρια μου ένα μικρό λακκάκι κ' έθαψα εκεί μέσα τό σκοτωμένο πούλι. Έννοιασα τότε την καρδιά μου κάπως άλαφρώμενη....

Τό φτωχούλι! συλλογίστηκα άμορφα θά κοιμηθ ή δώ νωθόντας τόν έλευθερο άέρα νά φουά άπάνω από τό μικροτύπικο τάφο του, ενώ τάστερία θά λαμπυρίζουν στον ούρανό....

Έρριξα ύστερα λίγα άνθάκια πάνω απ' τόν τάφο κ' έφυγα πιο ήσυχος και γαληνευμένος για τό σπίτι μου, άποφασισμένος νά μ'ήν ξαναπιάσω τουφέκι σά χέρια μου, νά μη ξανασκοτώσω πειά ούτε ένα άήδω, μικρό, φτωχό πούλάκι....

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΜΠΕΝΣΟΝ

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ένας κατάδικος, ο όποιος, άπεφυλαχίσθη τελευταία από τις φυλακές τού Όμο της Άμερικής, μόλις άνακλώσε ότι σκοπεύει νά γράψη τις έντυπώσεις του από την πολύχρονη διαμονή του σά κάτεργα, και άέσως βεβήκανε 45 έκδοτικοί όλοι και έμπειροί νά προσγοράσουν τό βιβλίο του. Ή αλήθεια εινε πώς ο άνθρώπος αυτός είχε άποκτήσει κάποια φιλολογική φήμη από τόν καιρό πού ήταν στη φυλακή, στέλλοντας συνεργασία σέ μερικά λαϊκά περιοδικά της Νέας Υόρκης. Τis «Έντυπώσεις» του τις προσέλαβε 12 χιλιάδες δολάρια για την πρώτη έκδοσι!....

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΛΗΣΤΗΣ

Ή δεύτερα εμφάνισις τού Τσάμπαν ως λέρδου Γκράμερ. Πώς τόν συνέλαβαν. Πώς δραπετεύει με σαράντα βαθμούς πυρετό και με πέντε σφαίρες στο σώμα του. Τά νέα του κατορθώματα. Πώς τόν προδίδει μιά φίλη του. Ή δίκη και ή καταδίκη τού Τσάμπαν. Ή θαρραλέα στάσις του, κλπ

Β'.

Στό προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς ο Τζέραντ Τσάμπαν, ο περίφημος άριστοκράτης ληστής της Νέας Υόρκης κατώρθωσε νά δραπετεύση από την φυλακή του. Μετά την δραπέτευσί του όμως ούτε φρόντισε νά κρυφτή, ούτε έφυγε καν από την Άμερική. Άπεναντίας ένεφανίσθη με όλο του τό θάρρος στην Νέα Υόρκη και πάλι ως λέρδος Γκράμερ! Ή ώραία Μπέττυ βρισκόταν πάλι στο πλευρό του ώραιότερα από κάθε άλλη φορά, και θεωρούμενη απ' όλους ως ή εύτυχέστερα γυναίκα της Άμερικής.

Ή όμορφιά και τά πλούτη της Μπέττυ είχαν συγκεντρώσει γύρω της ένα μεγάλο κύκλο θαυμαστών. Όλοι όσοι συναναστρέφοντο τόν λέρδο Γκράμερ, έπιφανείς πολιτικοί, διάσημοι καλλιτέχναι, ποιηται και μουσικοί προσπαθούσαν νά έπιτύχουν την εύνοιά της. Όταν όμως κανένας την έπλησίαζε περισσότερο απ' ό τι έπρεπε ο Τσάμπαν εύρισκε άμέσως τόν τρόπο για ν' άπομακρύνη τόν αντίζηλό του. Έχωνε με τρόπο στο χέρι του ένα τέσκι με πολλά μηδενικά και τόν έστελνε μ' αυτά τά χρήματα στην Εύρώπη για νά... συμπληρώση τις σπουδές του!....

Ότε και την φορά αυτή ο Τσάμπαν μπόρεσε νά χαρή επί πολλόν καιρό την έλευθερία του. Ή άστυνομία κατώρθωσε έπιτέλους νά έξακριβώση ποιός ήταν πραγματικός ο ψευδολόγος Γκράμερ και ύστερα, από μιά περιπετειώδη καταδίωξι, κατώρθωσε νά συλλάβη τόν Τσάμπαν πληγωμένον από πέντε σφαίρες! Οι άστυνομιοι παρέδωσαν τότε τόν Τσάμπαν στο νοσοκομείο τών έν προσφυλακίσει διατέλόντων, για νά τόν νοσηλεύσουν. Έκεί όμως, μόλις ό Τσάμπαν είχε σαράντα βαθμούς πυρετό και πέντε σφαίρες μέσα στο σώμα του, κατώρθωσε νά δραπετεύση και πάλι άποφύγοντας τόν έφυλαγε, μιά έννοι προφάνει!

Όταν ο Τσάμπαν έγινε καλά έκανε ένα σωρό νέες άξιοθαύμαστες ληστείες, ως ότου κατά τό 1925 μιά από τις φίλες του, την όποια έγκατέλειψε ενώ της είχε υποσχεθ ή γάμο, τόν επρόδωσε στέλλοντας

ένα άνώνυμο γράμμα στην άστυνομία. Οι άστυνομιοι έπήγαν στο κτήμα τού χωρικού Χαίνς, στην πολιτεία της Ίνδιάνας, όπου κρυβόταν ο ληστής κ' εκεί τόν άνεκάλυψαν και τόν συνέλαβαν.

Ό Άντερσον όμως τό πρωτοπαλλήκαρο τού Τσάμπαν, νόμισε ότι ο Χαίνς και ή γυναίκα του είχαν προδώσει τόν άρχηγό του στην άστυνομία για νά πάρουν την ύψηλή έπικήρυξι πού είχαν όρίσει για την σύλληψή του και για νά τούς τιμωρήση για την προδοσία τους, τούς έσκώτασε και τούς δύο, παρ' όλο πού οι δυστυχείς ήσαν άθωοι. Λίγον καιρό δ μ ω ς άργότερα σκοτώθηκε κ' αυτός ο ίδιος από τούς άστυνομικούς πού τόν κατεδίωκαν.

Μετά την τρίτη Μπέττυ είχαν συγκεντρώσει γύρω της ένα μεγάλο κύκλο θαυμαστών. Όλοι όσοι συναναστρέφοντο τόν λέρδο Γκράμερ, έπιφανείς πολιτικοί, διάσημοι καλλιτέχναι, ποιηται και μουσικοί προσπαθούσαν νά έπιτύχουν την εύνοιά της. Όταν όμως κανένας την έπλησίαζε περισσότερο απ' ό τι έπρεπε ο Τσάμπαν εύρισκε άμέσως τόν τρόπο για ν' άπομακρύνη τόν αντίζηλό του. Έχωνε με τρόπο στο χέρι του ένα τέσκι με πολλά μηδενικά και τόν έστελνε μ' αυτά τά χρήματα στην Εύρώπη για νά... συμπληρώση τις σπουδές του!....

Ότε και την φορά αυτή ο Τσάμπαν μπόρεσε νά χαρή επί πολλόν καιρό την έλευθερία του. Ή άστυνομία κατώρθωσε έπιτέλους νά έξακριβώση ποιός ήταν πραγματικός ο ψευδολόγος Γκράμερ και ύστερα, από μιά περιπετειώδη καταδίωξι, κατώρθωσε νά συλλάβη τόν Τσάμπαν πληγωμένον από πέντε σφαίρες! Οι άστυνομιοι παρέδωσαν τότε τόν Τσάμπαν στο νοσοκομείο τών έν προσφυλακίσει διατέλόντων, για νά τόν νοσηλεύσουν. Έκεί όμως, μόλις ό Τσάμπαν είχε σαράντα βαθμούς πυρετό και πέντε σφαίρες μέσα στο σώμα του, κατώρθωσε νά δραπετεύση και πάλι άποφύγοντας τόν έφυλαγε, μιά έννοι προφάνει!

Όταν ο Τσάμπαν έγινε καλά έκανε ένα σωρό νέες άξιοθαύμαστες ληστείες, ως ότου κατά τό 1925 μιά από τις φίλες του, την όποια έγκατέλειψε ενώ της είχε υποσχεθ ή γάμο, τόν επρόδωσε στέλλοντας

ένα άνώνυμο γράμμα στην άστυνομία. Οι άστυνομιοι έπήγαν στο κτήμα τού χωρικού Χαίνς, στην πολιτεία της Ίνδιάνας, όπου κρυβόταν ο ληστής κ' εκεί τόν άνεκάλυψαν και τόν συνέλαβαν.

Ό Άντερσον όμως τό πρωτοπαλλήκαρο τού Τσάμπαν, νόμισε ότι ο Χαίνς και ή γυναίκα του είχαν προδώσει τόν άρχηγό του στην άστυνομία για νά πάρουν την ύψηλή έπικήρυξι πού είχαν όρίσει για την σύλληψή του και για νά τούς τιμωρήση για την προδοσία τους, τούς έσκώτασε και τούς δύο, παρ' όλο πού οι δυστυχείς ήσαν άθωοι. Λίγον καιρό δ μ ω ς άργότερα σκοτώθηκε κ' αυτός ο ίδιος από τούς άστυνομικούς πού τόν κατεδίωκαν.

Μετά την τρίτη Μπέττυ είχαν συγκεντρώσει γύρω της ένα μεγάλο κύκλο θαυμαστών. Όλοι όσοι συναναστρέφοντο τόν λέρδο Γκράμερ, έπιφανείς πολιτικοί, διάσημοι καλλιτέχναι, ποιηται και μουσικοί προσπαθούσαν νά έπιτύχουν την εύνοιά της. Όταν όμως κανένας την έπλησίαζε περισσότερο απ' ό τι έπρεπε ο Τσάμπαν εύρισκε άμέσως τόν τρόπο για ν' άπομακρύνη τόν αντίζηλό του. Έχωνε με τρόπο στο χέρι του ένα τέσκι με πολλά μηδενικά και τόν έστελνε μ' αυτά τά χρήματα στην Εύρώπη για νά... συμπληρώση τις σπουδές του!....

Δέν ζητώ έπιείκεια... ζητώ δικαιοσύνη!...

νής του ή τύχη έδειξε μιά... στανδαλωδή εύνοια προς τόν άριστοκράτη ληστή. Κάθε φορά πού όριζε ή ήμέρα της εκτέλεσώς τού Τσάμπαν, έπιανε τόν κατάδικό Ένας τόσο δυνατός πυρετός, όστε οι γιατροί ένόμιζαν πώς δέν τούς έπετροπέτο νά αφήσουν νά γίνη ή εκτέλεσις. Τρεις φορές άνεβλήθη με τόν τρόπο αυτόν ή εκτέλεσις του. Έντομεταδ και στην Νέα Υόρκη κα' σέ πολλές άλλες πόλεις τών Ένωμένων Πολιτειών άπειροι πλούσιοι είχαν στοιχηματίσει μεγάλα ποσά αν και αυτή τη φορά ο Τσάμπαν θά κατώρθωνε νά έλευθερωθ ή. Έκείνοι όμως πού είχαν στοιχηματίσει ότι θά έλευθερωνόταν έχασαν τό στοιχημά τους!

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

Ή εκτέλεσις του έγινε έπιτέλους, στη φυλακή τού Γουότερφορντ, στις 12 Άπριλίου 1926!

Κατά τό διάστημα της φυλακισέως του ο Τσάμπαν έξόδεψε όλο του σκεδόν τά χρήματα για την ύπεράσπισί του. Είχε όρίσει ως συνήγορους του τούς μεγαλύτερους δικηγόρους της Άμερικής. Όταν έθανάτωθη, δέν βρέθηκαν στην κατοχή του παρά 250 δολάρια μόνο. Απ' αυτά ώρισε σάν πεθάνη νά δοθούν στον δεσμοφύλακά του και τά υπόλοιπα 50 στον μαμαρά πού θά έσκόλιζε την επιτύμβιη πλάκα τού τάφου τού συντρόφου του Άντερσον. Τό πτώμα τού Τσάμπαν παρεδόθη στο άνατομείον για νά γίνουν έπ' αὐτόν σπουδές, αλλά την τελευταία στιγμή ή κυρία της, όποιας τό όνομα παρέμεινε άγνωστο τό άγόρασε αντί 2500 δολαρίων και άνέθεσε στον δικηγόρο τού Τσάμπαν νά τού κάνει μιά άξιοπρεπή κηδεία. Ήν ή κυρία αυτή ήταν ή πεντάμορφη Μπέττυ, τό άστέρι τού Μπρόντγουαϊχ, ή καμιά ώλλη από τις θαυμάστιες τού άριστοκράτου ληστού, αυτό δέν έξηκριώθη.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ή ώραία Λόλα Π....—μιά έρασιτέχνις κοντραλτα, ή όποια κολακεύεται νά πιστεύη ότι θά την ζητήσουν μιά μέρα στη «Σκάλα τού Μιλάνου»—λατρεύει κυριολεκτικώς τά ζώα. Μεταξύ άλλων είχε κ' ένα καλοθερμένο γάτο και έξη καναρίνια για τά όποια άισθανόταν άπρόσφορη άγάπη.

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

Τελευταίος, άναγκάστηκε νά λειψή από τό σπίτι δυό μέρες, έπειδή της παρουσιάστηκε κάποια δουλειά στο Βόλο. Όταν γύρισε, της έκαναν μεγάλη έντύπωσι τά νιαουρίσματα τού γάτου της, ο όποιος δέν έννοούσε νά κλείση ούτε στιγμή τό στόμα του.

Μά τί έχει ο Μπόμπς μου; ρώτησε την όπηρετριά της. —Α! τίποτα! της άποκρίθηκε άτάραχη ή όπηρετρία. Φάνεται πώς άπ' τη στιγμή πού έφυγε και τά έξη καναρίνια της κυρίας, τού πέρας απ' τό μυαλό ή ιδέα ότι θά μπόρ ή νά τραγουδήση σάν κ' ούτά!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναι, απάντησε με κάποια νοσταλγία η Μαρία Στούαρτ. Αυτή η βρομερή περιπέτεια... έχει συντρέψει κυριολεκτικά... "Μεγάλη ανάγκη από ανάπαυση."

—Δεν θέλετε τουλάχιστον να σας τραγουδήσω εκείνο το τραγούδι το ποιητού Ρονσάρ, που με είχατε διατάξει να το τσινάω;

—Αλήθεια, τσινάστε;

—Μάλιστα, Μεγαλειότητά... Και κοιτάξτε με να σας πω ότι το πέτυχα περίτεχνα...

—Έ, τότε δέχομαι... Τραγουδήστε το...

Ο Ρίτσιο έπληξε και πήρε την κιθάρα της βασιλίσσης για το άκουσμα να μπει κι έπειτα άρχισε να τραγουδάει...

Η φωνή του 'Ιταλού ήταν πολύ ωραία και η μουσική που είχε βάλει στο τραγούδι του Ρονσάρ παρμωτικά, άκουστική. Η Μαρία Στούαρτ, που την ώρα εκείνη ήταν εξαιρετικά ευδιάθετη, την άκουσε με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μόλις στάς δύο το πρωί ο Ρίτσιο έφυγε από το διαμέρισμα της Μαρία... Καθ' όλο αυτό το διάστημα της τραγουδούσε... "Ασφαλώς... Τη βέβαια σχετικά... ένε ότι ήταν Ρίτσιο... στή χαρακτήρισή του ήταν ζωογονική... η οποία θα έδωκε σε πολλές σκέψεις τον Ντάρλεϊ, αν τον συναντούσε στο δρόμο του εκείνη τη στιγμή...

Διατηρούνται ακόμη και σήμερα, μες στις αρχαίες πτέρυγες του πύργου του Χόλγουορντ, στη Σκωτία, τα διαμεινόμενα της βασίλισσας Μαρία Στούαρτ ακριβώς στην κατάσταση, στή οποία βοσκόντουσαν όταν εκείνη κατοικούσε, με τα έπιπλα και τα πρόβια που γοητισμοί τους από και με μερικά ενοχλητικά...

Μεταξύ αυτών είναι και το δωμάτιο στή όποια, παρούσα της βασιλίσσης, ο Ρίτσιο έδολοφονήθηκε από τους φίλους του Ρόβερτου Ντάρλεϊ... Γιατί ήταν τελείως οι φίλοι της Μαρία Στούαρτ και του Ρίτσιο: με το (άκατο) του ενός των ενοχών...

Προσπονημένο από τη Μαρία, η καταλήξιμένη από το σέλι... του Ρίτσιο, ο Ντάρλεϊ ένοιωθε... έλπιε να βάλει... άκουσε για να εκδικηθεί και τον ένα και τον άλλο.

Η άδικη κρίση ενός άκατου του βασιλίσσης του την έδωσε αυτή την άκουση. Έπληροσώθη από αυτόν ότι η Μαρία Στούαρτ δέχεται πολύ συχνά τον 'Ιταλό γομωμάτα της και μουσικό της σε προσηγορίες ώσε της νύκτας. Έτσι ο Ντάρλεϊ, μόνοντα, βοηθούσε από μια καταπληκτική που έβγαζε σε ένα γαϊτανικό διάδρομο, καθόλου σε στήση... πόντα του βασιλικού διαμερίσματος...

(1) "Από και υπόκεισε και βελανιδιές με γιά τα βρά του είνε κατην... ο νεκρός ακήλυτος. Είδε το Ρίτσιο μαζί με τη σύζυγό του...

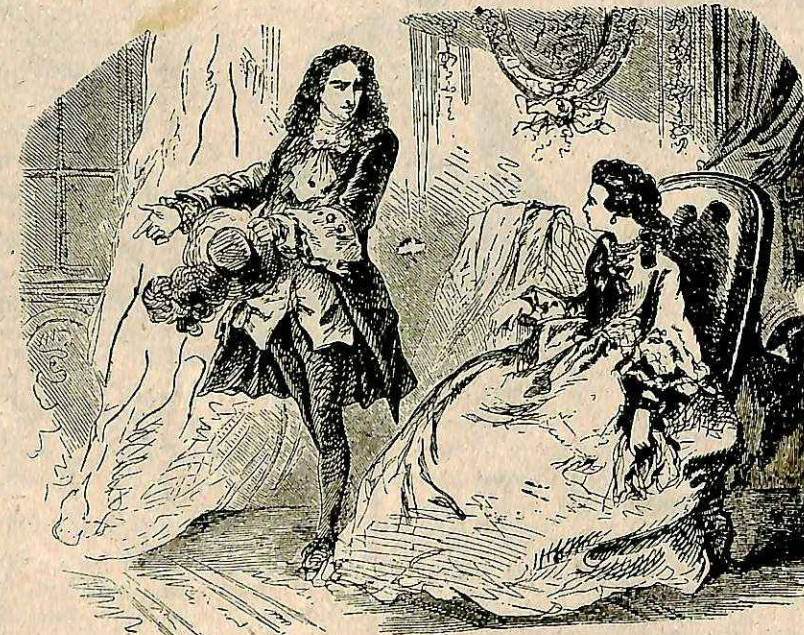
Από εκείνη τη στιγμή ωρίστηκε να έπονται το Ρίτσιο.

Η οικειότητα την όποια από άκατο... του καίρι έδειξε η Μαρία πώς την Πίτσιο ένοητο... δύναμης από το λαό. Έπειδή ήταν καθολικός, τον ύ...

(1) "Τα εικόνα προηγούμενου φύλλου.

ποφάζονταν πώς ήταν όργανο του Πάπα και μεμνημένος σ' όλες τις συννομοίς- που οργανώνοντο τότε εναντίον των διαμαρτυρουμένων. Οι εύγενης είχαν άρχισι να τον φοβούνται και ο κόμης Μόρτον, ο πρωθυπουργός, τον φοβόταν ιδιαίτερα, γιατί κυκλοφορούσε η φήμη ότι η Μαρία Στούαρτ σκόπευε να τον εξαναγκάσει παραιτησιν για να βάλει το Ρίτσιο στή θέσι του.

Η ένδειξις της φιλίας, που η βασίλισσα έδειχνε προς τον 'Ιταλό, δεν έκαναν άλλο παρά να κάνουν πιστευτές όλες αυτές τις άπίθανες φήμες. Ο πρωθυπουργός Μόρτον τότε προσήγγισε το Ρόβερτο Ντάρλεϊ και κατώρθωσε να κερδίση την εμπιστοσύνη του. "Αμα το πέτυχε αυτό, άρχισε με κάθε τρόπο να εξερέιξη τη δυσάρεσκεια του πρίγκηπος κατά της συζύγου του και του Ρίτσιο. Τον έπεισε ότι ο μόνος τρόπος να πάψη η περιφρόνησις την όποια έδειχνε η σύζυγός του προς αυτόν, ήταν να εκάνη αυτό τον άθλιο 'Ιταλό, πράγμα που το εύχόταν δόλοκληρο το έθνος..."

Αυτή η περιπέτεια μ' έχει συντριψει... Έχω ανάγκη ανάπαυσης...

Ο λόρδος Ντάγκας ύπεσπείριζε τη γνώμη αυτή του πρωθυπουργού, οι δέ λόρδοι Ρότγκεν και Λίντενταϊν, τους όποιους συμβουλευόθηκε σχετικά, προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν τον Ντάρλεϊ στήν πραγματοποίησιν της.

Ωστόσο η επιπολαιότης του συζύγου της βασίλισσης ήταν τόσο γνωστή σε όλους τους συνωμότες, ώστε στή σε όλους τους συνωμότες, ώστε στή απήρτησαν από αυτόν να τους υποχρέων ένα χαρτί, με το όποιο τους εξουσιοδοτούσε να δολοφονήσουν το Ρίτσιο και ανέλαβαν αυτές την υποχρέωσι να τους προστατεύουν από κάθε κακή συνέπεια που μπορούσε τυχόν να έχη το έγκλημα αυτό.

Αυτό το σχέδιο, που αυτό και έκαναν, το ήταν τομμερό, το έκαναν άκατο... πόντα του βασιλικού διαμερίσματος...

Το βράδυ της δολοφονίας, η Μαρία Στούαρτ, η όποια βρισκόταν τότε στον έβδομο μ'ηνα της εγκυμοσύνης της, δειπνούσε μαζί με το Ρίτσιο, στή κόμηςσα ντ' Αρξί, και με μερικά άλλα πρόσωπα της αυλής της. Έξαρ... μπήκε μέσα στήν τραπέζια, από ε...

Οι δολοφόνοι, φοβόμενοι την εκδίκησιν της, την εκράτησαν μετά το δράμα αιχμάλωτο τους μέσα στο άνακτορο. Ο Ρόβερτος Ντάρλεϊ απόμακρυνε από αυτό όλους εκείνους που υποψιάζονταν ότι μπορούσαν να τ' βοηθήσουν να απαλευρωθώ, διακηρύσσοντας τους ότι αυτός προσωπικά είχε διατάξει να γίνουν τα όσα έγιναν και ότι ανέλαβαν υπευθύνως την ασφάλεια της συζύγου του. Ωστόσο η Μαρία, προσπονημένη ότι συχωρεί το Ντάρλεϊ, τον έπεισε να έφυγαν μαζί με νύχτα από το Χόλγουορντ και κατέφυγαν στο 'Εδιμβούργο. Έκει συνέχισαν τα στρατεύματα της και αφού εκίκησε τους έπαναστάτες, ξαναγύρουν πάλι στήν πρωτεύουσά της.

Τότε ξαναγκάσε το Ντάρλεϊ να βεβαιώσει επίσημως ότι δεν είχε καμιά σχέση με τους έπαναστάτες και να τους άποκηρύξη μέλιστα δημοσίως. Αυτό έφτασε για να προκαλέσει την περιφρόνησι του λαού κατά του βασιλικού συζύγου, τον όποιον εγκυτέλειαν πιά όλα τα κόμματα. Τότε η Μαρία τον άσπεσε, εκδηλώνοντας την έλξη την άποστασή και την άπλησιν της ποκαλούσε... Ωστόσο το έπέτρεψε από καλσύνη να μείνι σε ένα διαμέρισμα του πύργου του Χόλγουορντ.

Στις 15 'Ιουνίου 1566, η Μαρία Στούαρτ έφερε στον κόσμο ένα παιδί, τον κατόπι βασιλέα της 'Αγγλίας και της Σκωτίας 'Ιάκωβο Α'. Έπειδή το γεγονός αυτό ενδιέφερε και την 'Αγγλία, γιατί το παιδί αυτό ήταν ο νόμιμος διάδοχος και του 'Αγγλικού θρόνου, η Μαρία έστειλε άμέσως τον πρίγκηπα Μέλβιλ στο Λονδίνο να αναγγείλη την ευάγγελτη είδησι στή βασίλισσα 'Ελισάβετ...

Ο Μέλβιλ άναφέρει σε άπουνημενικά του ότι το βράδυ της άφίξεώς του στο Λονδίνο, η βασίλισσα 'Ελισάβετ έδινε σε άνακτορα μενέλο χορό και διασκεδάσε με έλξη την ευθυμία και τη ζωρότητα, με την όποια εκείνη συνήριζε να διασκεδάσει. Μόλις όμως της άγγηκε τη νέννησι του διαδόχου, η χαρά της 'Ελισάβετ έσβυσε μονομιάς. Βυθίστηκε σε βαθεία μελαγχολία και, στριγνώντας το κεφάλι της στο χέρι της, είπε με γλίσφι σε μια από τις κοίτες της τσιπής: "Ο 'Η βασιλίσσης της Σκωτίας είναι μητέρα, ενώ εγώ δεν είμαι παρά ένα δέντρο στείο."

Ωστόσο την άλλη μέρα, ξαναπήρε το υποκριτικό της ύψος, ευχαρίστησε το Μέλβιλ για το ταξίδι που είχε κάνει για να της φέρει μια τόσο ευχάριστη είδησι και έδειξε, ενώ του μιλούσε, το πιο ζωρό ενδιαφέρον για τήν προσφιλή αδελφή της Μαρία, όπως την έλεγε, "Υστερ' από λίγες ημέρες, έστειλε τον κόμητα Μπέντφορντ και το Ζώρζ Κάρι, συγγενή της, για να βαφτίσουν εν όνομά της το νεαρό διάδοχο, τους έγείμσε δε με όσα προσοχόμενα για τη βασίλισσα της Σκωτίας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

Οι δολοφόνοι, φοβόμενοι την εκδίκησιν της, την εκράτησαν μετά το δράμα αιχμάλωτο τους μέσα στο άνακτορο. Ο Ρόβερτος Ντάρλεϊ απόμακρυνε από αυτό όλους εκείνους που υποψιάζονταν ότι μπορούσαν να τ' βοηθήσουν να απαλευρωθώ, διακηρύσσοντας τους ότι αυτός προσωπικά είχε διατάξει να γίνουν τα όσα έγιναν και ότι ανέλαβαν υπευθύνως την ασφάλεια της συζύγου του. Ωστόσο η Μαρία, προσπονημένη ότι συχωρεί το Ντάρλεϊ, τον έπεισε να έφυγαν μαζί με νύχτα από το Χόλγουορντ και κατέφυγαν στο 'Εδιμβούργο. Έκει συνέχισαν τα στρατεύματα της και αφού εκίκησε τους έπαναστάτες, ξαναγύρουν πάλι στήν πρωτεύουσά της.

Τότε ξαναγκάσε το Ντάρλεϊ να βεβαιώσει επίσημως ότι δεν είχε καμιά σχέση με τους έπαναστάτες και να τους άποκηρύξη μέλιστα δημοσίως. Αυτό έφτασε για να προκαλέσει την περιφρόνησι του λαού κατά του βασιλικού συζύγου, τον όποιον εγκυτέλειαν πιά όλα τα κόμματα. Τότε η Μαρία τον άσπεσε, εκδηλώνοντας την έλξη την άποστασή και την άπλησιν της ποκαλούσε... Ωστόσο το έπέτρεψε από καλσύνη να μείνι σε ένα διαμέρισμα του πύργου του Χόλγουορντ.

Στις 15 'Ιουνίου 1566, η Μαρία Στούαρτ έφερε στον κόσμο ένα παιδί, τον κατόπι βασιλέα της 'Αγγλίας και της Σκωτίας 'Ιάκωβο Α'. Έπειδή το γεγονός αυτό ενδιέφερε και την 'Αγγλία, γιατί το παιδί αυτό ήταν ο νόμιμος διάδοχος και του 'Αγγλικού θρόνου, η Μαρία έστειλε άμέσως τον πρίγκηπα Μέλβιλ στο Λονδίνο να αναγγείλη την ευάγγελτη είδησι στή βασίλισσα 'Ελισάβετ...

Ο Μέλβιλ άναφέρει σε άπουνημενικά του ότι το βράδυ της άφίξεώς του στο Λονδίνο, η βασίλισσα 'Ελισάβετ έδινε σε άνακτορα μενέλο χορό και διασκεδάσε με έλξη την ευθυμία και τη ζωρότητα, με την όποια εκείνη συνήριζε να διασκεδάσει. Μόλις όμως της άγγηκε τη νέννησι του διαδόχου, η χαρά της 'Ελισάβετ έσβυσε μονομιάς. Βυθίστηκε σε βαθεία μελαγχολία και, στριγνώντας το κεφάλι της στο χέρι της, είπε με γλίσφι σε μια από τις κοίτες της τσιπής: "Ο 'Η βασιλίσσης της Σκωτίας είναι μητέρα, ενώ εγώ δεν είμαι παρά ένα δέντρο στείο."

Ωστόσο την άλλη μέρα, ξαναπήρε το υποκριτικό της ύψος, ευχαρίστησε το Μέλβιλ για το ταξίδι που είχε κάνει για να της φέρει μια τόσο ευχάριστη είδησι και έδειξε, ενώ του μιλούσε, το πιο ζωρό ενδιαφέρον για τήν προσφιλή αδελφή της Μαρία, όπως την έλεγε, "Υστερ' από λίγες ημέρες, έστειλε τον κόμητα Μπέντφορντ και το Ζώρζ Κάρι, συγγενή της, για να βαφτίσουν εν όνομά της το νεαρό διάδοχο, τους έγείμσε δε με όσα προσοχόμενα για τη βασίλισσα της Σκωτίας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

Πράγματι, η προσβολή που της είχε γίνει, ο κίνδυνος που διέτρεχε ζωής της — άφηνουμε δε το ότι ήταν έγκυος — έγείμσαν τη γλυκειά και μετριότητα εκείνη βασιλική ψυχής, να αίσθημα άπεράντου σκληρότητας.

αρε... Έ, εκείνη σε λίγο καιρό βρήκε άλλον.

Αυτός ήταν ο 'Ιάκωβος Χέμπουρν, ο κόμης του Μπόουελ. Ήταν πύ νέος και άσφαλώς πιο καλοκαίριμος από το Ρίτσιο, με άξιζε τάχα και ά χαρακτήρ; "Όσο γι' αυτό υπάρχει κάθε λόγος να άμφισβάλει κανείς..."

Καταγόμενος από μια από τις πιο ισχυρές κ' ευγενικές οικογένειες της Σκωτίας, ο Μπόουελ, αν και έδειχνε έπίδειξι καμιά έξαιρετική ικανότητα ούτε στήν πολιτική, ούτε στούς πολέμους, είχε γίνει πρόσωπη ύψηλινος στο καθολικό κόμμα, για σταθερότητα με την όποια είχε αντίταχθι στήν επέκτασι της δύναμεις του Μούρραϊ και των άλλων άδισλάχτων διαμαρτυρουμένων.

Ανήθικος και άνακόλουθος, γεμτός γρή πολλή μεγαλειότητα από την περιουσία του, ο Μπόουελ βρισκόταν στην εποχή εκείνη σε οικονομικό άδιέξοδο. Τον κατηγορούσαν μέλιστα ότι είχε βάλει έπανειλημμένως άνθρωπους του να δολοφονήσουν το Μούρραϊ, τον άδελφό της βασιλίσσης.

Η αλήθεια σχετικάς είνε ότι κι ο Μούρραϊ είχε βάλει άλλες τόσες φορές να δολοφονήσουν το Μπόουελ. Τέτοιες έλλωστες ήταν η συνήρις της πολιτικής κατά την εποχή εκείνη. Ένα μήνα περίπου μετά τον τοκετό της η Μαρία Στούαρτ άρχισε να δείχνει την έξαιρετική εκτίμησι που έτρεψε για τον κόμητα Μπόουελ.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΚΟΚΛΕΝ

Την περασμένη εβδομάδα δούηκε στο 'Ιατρ. σι καθιρωθείς έιό περνού χροός ύπερ του ασύου των ηθολοιών. Στήν Γαλλία οι παλαιμαχί ηθολοί δεν έχουν άνάγκη να καταφεύγουν στήν φιλική υπαίτι του κοινού για να έξασφαλίσουν το ψωμί των γηρατειών τους.

Εφροντισι γι αυτούς ο μεγάλος συναδέλφος των ο Κοκλέν ο πρεσβύτερος, ο όποιος ήταν με ά τον Τάμπα, ο μεγαλειότερος ηθολοίος της Γαλλικής Σκηνής, και ο όποιος πεθανε τον 'Ιανουάριο του 1909.

Ο Κοκλέν, που ήταν περιήρητος, είχε άποκτήσει από την τέχνη του κολλοσιαία περιουσία. "Όταν εγερσε σκεφθηκε τους γέρους συναδέλφους του. Αγόρασε λοιπόν στο Ποντ - ω - Ντάμ ένα μεγάλο κτήμα, με ένα ύπεροχο πάρκο και το έκανε "Ασυλό των 'Απομάχων 'Ιάλλων 'Ηθοποών. Έκεί κάθε ηθοποιός της Γαλλίας, όταν γεράσει και δεν μπορεί πιά να έργασθι, πηγαίνει και έγκαθίσταται σάν στο σπίτι του, μακαρίζοντας και ελόγωντας τον μεγάλο συναδέλφό του.

Το κτήμα αυτό ονομάζεται το «Περιβόλι του Κοκλέν» και είνε ένα από τα όραιότερα κτήματα που ύπάρχουν γύρω από το Παρίσι.

Θά πραγματοποιηθώ άραγε ένα τέτοιο όνειρο και στήν Ελλάδα; Και πότε;

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Οι έχθροι και οι φίλοι του συγγραφέως. Πώς άθωώθηκε ο έβριστής του. Ποι ή διαφορά του «όραιου» και του «καλού». Η πεντάπρακτη τραγωδία του κούρεως. Η συμβουλή του Βολταίρου. Περρούκες και φιλολογία. Ο Βολταίρος σε δύσκολη θέση, κλπ.

Ο Βολταίρος, όσο ακόμα ζούσε, είχε έλαχτους φίλους και άναγμήντους έχθρούς. Οι περισσότεροι Γάλλοι, είτε λόγω των τομηρών φιλοσοφικών του δοξαίων, είτε λόγω της σατυρικής διαθέσεως που χαρακτήριζε όλα τα έργα του, δεν μπορούσαν να τον χωρέσουν.

Κάποτε ένας βιολίστης της "Ολερας ονομαζόμενος Τραβενόλ έτύπωσε κι έθεσε σε κυκλοφορία έναν τρομερό λιβέλλο εναντίον του φιλόσοφου. Ο Βολταίρος, μόλις το έμαθε αυτό, έξεμάνη και άπεφάσισε να καταδιώξη ποινικά τον ύβριστή του. Ο Τραβενόλ όμως δεν φάνηκε να δίνει πειράρα γι αυτό.

—Πώς! τον έρωτησε κάποιος φίλος του, δεν σε νοιάζει που κατηγορείται για μια τόσο κολάσιμη πράξι;

—Όχι, απάντησε ο βιολονίστας. Ξέρω καλά πώς όλος ο κόσμος είνε με το μέρος μου.

—Έχεις λοιπόν τόσο πολλούς φίλους;

—Κάθε άλλο... Μου άρκει όμως πώς θα με ύποστηρίζουν όλοι οι έχθροι του Βολταίρου. Και πράγματι, ο βιολονίστας άθωώθηκε.

Ερωτήσαν κάποτε τον Βολταίρο ποιά διαφορά ύπήρχε μεταξύ του καλού και του όραίου. —Τό καλόν, απάντησε εκείνος, έχει άνάγκη άποδείξεως, ενώ το όραϊόν δεν έχει!

Κάποιος κούρεός ονομαζόμενος Θωτρέ, καταληφθείς κάποτε από πειντικό όιστρο, συνέγραψε μια πεντάπρακτη τραγωδία την όποιαν έσπευσε να στείλι στον Βολταίρο, παρακαλώντας τον να του πη σχετικάς τη γνώμη του.

Ο Βολταίρος, αφού έδ άβασε τα χειρόγραφα του κούρεως, τα έστρεψε στον κάτοχό τους με αυτήν την ύποσημείωσι:

«Μου ξητήσατε μια συμβουλή: Σας δίνω τρεις, τις έξι: 1) Έξ ακολουθήσατε να κατασκευάσετε περρούκες, 2) Συνεχίσατε την κατασκευήν περρούκων και 3) Μη παύσετε να ετοιμάσετε περρούκας!...

Για κανένα συγγραφέα δεν έγραψαν τόσες μελέτες,

τόσα άρθρα, τόσες κριτικές, και τόσες... λιβέλλοι ακόμη, όσο γι' όν Βολταίρο όταν ζούσε.

Γι' αυτό κι' αυτός συνήριζε να λέγη:

—Ένα πράγμα μόνον με παρηγορεί στον κόσμο: ότι χωρίς να το θέλω δίνω ψωμί σε τόσες χιλιάδες άνθρώπων.

Έννοούσε με τα λόγια του αυτά τους τυπογράφους.

Ο Βολταίρος δεν μπορούσε να ύποφέρει τους περιέργους και τους φλυαρούς. Κάποτε, τον έπεσκέψη ένας γνωστός του, φημισμένος γι τις άδιάκριτες έρωτήσεις του. Ο Βολταίρος, μόλις τον είδε σηκώθηκε άμέσως από τη θέσι του και διοντάς του το χέρι του είπε:

—Χαίρω πολύ που σας βλέπω. Σας πληροφορώ όμως προκαταβολικά πώς δεν ξέρω τίποτα για ότι πρόκειται να με ρωτήσετε!...

—Μιρό δάιγρον, πριγκίψη, σας έλεφα στο μπαρ το πορτοφόλλι οας, τη στιγμή που έσκυβα για να αναψω το τσιγάρο μου. Δεν ήξερα τότε πώς είστε, γι' αυτό έτοιμησα να το κάνω αυτό. Όταν όμως άνοιξα το πορτοφόλλι αυτό και κατάλαβα ότι άνήκει στο Διάδοχο του 'Αγγλικού Θρόνου, σκέφτηκα πως δεν μπορούσα να το κρατήσω, πώς δεν μου έπιτρεπόταν να ληστέψω τον μ.λ.ντα βασιλέα μας. Όρίστε: σας το έπιστρέφω, και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε για την χαρονομία μου... Μα οι καιροί βλέπετε, είνε πολύ δύσκολοι. Αν δεν δουλέψης, δεν μπορείς να ζήσης!...

Ο Βολταίρος αφού την έδιάβασε του έστειλε το έξις σύντομο σημείωμα:

«Τό πιο δύσκολο δεν είνε το να γράφω κανέναν ένα έργο σάν το διό σας, είνε το να εκφράση ελκρινώς την γνώμη του γι' αυτό στον συγγραφέα του!...

Θέε μου, έλεγε καμιά φορά ο Βολταίρος, λυτρώσε με από τους φίλους μου!... Από τους έχθρους έσπευσε να στείλι στον Βολταίρο, παρακαλώντας τον να του πη σχετικάς τη γνώμη του.

Ο Βολταίρος, αφού έδ άβασε τα χειρόγραφα του κούρεως, τα έστρεψε στον κάτοχό τους με αυτήν την ύποσημείωσι:

«Μου ξητήσατε μια συμβουλή: Σας δίνω τρεις, τις έξι: 1) Έξ ακολουθήσατε να κατασκευάσετε περρούκες, 2) Συνεχίσατε την κατασκευήν περρούκων και 3) Μη παύσετε να ετοιμάσετε περρούκας!...

Για κανένα συγγραφέα δεν έγραψαν τόσες μελέτες,

τόσα άρθρα, τόσες κριτικές, και τόσες... λιβέλλοι ακόμη, όσο γι' όν Βολταίρο όταν ζούσε.

Γι' αυτό κι' αυτός συνήριζε να λέγη:

—Ένα πράγμα μόνον με παρηγορεί στον κόσμο: ότι χωρίς να το θέλω δίνω ψωμί σε τόσες χιλιάδες άνθρώπων.

Έννοούσε με τα λόγια του αυτά τους τυπογράφους.

Ο Βολταίρος δεν μπορούσε να ύποφέρει τους περιέργους και τους φλυαρούς. Κάποτε, τον έπεσκέψη ένας γνωστός του, φημισμένος γι τις άδιάκριτες έρωτήσεις του. Ο Βολταίρος, μόλις τον είδε σηκώθηκε άμέσως από τη θέσι του και διοντάς του το χέρι του είπε:

—Χαίρω πολύ που σας βλέπω. Σας πληροφορώ όμως προκαταβολικά πώς δεν ξέρω τίποτα για ότι πρόκειται να με ρωτήσετε!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΙΜΙΟΣ ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ

Τον καιρό που ο μακαρίτης βασιλεύς της Αγγλίας 'Εουαρθός Ζ' ήταν διάδοχος του θρόνου — «φύλαξε δηλαδή της Ουαλλίας — του άρεσε να κινη συχνά περιτάτους στις πιο άποκατες και πιο κακοσυχαστες συνοικίες του Λονδίνου, αδιαφορώντας για τις συστάσεις, τις παρατηρήσεις και τις οδηγίες των φίλων και των αξιωμάτων.

Μια νύχτα λοιπόν καθώς έγύριζε ινκορνιτο σε μια τέτοια συνοικία, μπηκε σε κακός σε ένα μπαρ, συγκαταμένο από ναυτικούς και αλκαλούς. Η συντροφιά όμοια δεν ήταν και πολύ ευχάριστη, μα ο 'Εουαρθός, ο όποιος, διψούσε πολυσυναίες συλλήψεις, έμεινε κατενθουσιασμένος από τους ώραιους τύπους που είδε μέσα και άνω την ώρα α γλώσσα τους!

Όταν έφυγε από το μπαρ και προχώρησε λίγο, τον πλησίασε ένας κακοντυμένος άγνωστος, ο όποιος του είχε ζητήσει μεσ στην τάβερνα φωτιά για να ανάψι το τσιγάρο του, και του έλεγε... οίνοντάς του πως το πορτοφόλλι του.

—Μιρό δάιγρον, πριγκίψη, σας έλεφα στο μπαρ το πορτοφόλλι οας, τη στιγμή που έσκυβα για να αναψω το τσιγάρο μου. Δεν ήξερα τότε πώς είστε, γι' αυτό έτοιμησα να το κάνω αυτό. Όταν όμως άνοιξα το πορτοφόλλι αυτό και κατάλαβα ότι άνήκει στο Διάδοχο του 'Αγγλικού Θρόνου, σκέφτηκα πως δεν μπορούσα να το κρατήσω, πώς δεν μου έπιτρεπόταν να ληστέψω τον μ.λ.ντα βασιλέα μας. Όρίστε: σας το έπιστρέφω, και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε για την χαρονομία μου... Μα οι καιροί βλέπετε, είνε πολύ δύσκολοι. Αν δεν δουλέψης, δεν μπορείς να ζήσης!...

Ο 'Εουαρθός χαμογέλασε. Πήρε το πορτοφόλλι, το άνοιξε έβγαλε το περιεχόμενό του—δέκα χιλιάδες φράγκα, της εποχής εκείνης, σε χαρτονομίσματα—και τα προσέφερε στον... τιμιο λαποδύτη, λέγοντας του:

—Ένα μικρό δάρο του Διαδόχου του 'Αγγλικού Θρόνου, προς ένα πιστό και... εργατικό δούλο του!...

Τρία άγαράκια συζητούν τί να γίνουν όταν μεγαλώσουν.

—Έγώ θα γίνω φοιτής, λέει το ένα για να έχω πάντα μπόλικο ψωμί.

—Έγώ θα γίνω ράφτης, λέει το δεύτερο, για να έχω πάντα καινούργια και καλά ρούχα.

—Έγώ, λέει το τρίτο και το μικρότερο, θα γίνω εκατομμυριούχος για να έχω πάντα λεφτά...

Τρία άγαράκια συζητούν τί να γίνουν όταν μεγαλώσουν.

—Έγώ θα γίνω φοιτής, λέει το ένα για να έχω πάντα μπόλικο ψωμί.

—Έγώ θα γίνω ράφτης, λέει το δεύτερο, για να έχω πάντα καινούργια και καλά ρούχα.

—Έγώ, λέει το τρίτο και το μικρότερο, θα γίνω εκατομμυριούχος για να έχω πάντα λεφτά...

Η ΤΡΟΜΕΡΕ Ξ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΕΣ

Έλεονώρα Μπάλντριν, η είκοσθέτης ληστάρχισσα. Η «χαριτωμένη ξανθούλα» με τὰ μπράσουινγκ. Και μιά άρκαία «πειρατίνα». Η Εύρωπαική ληστάρχισσα. Ληστάρχισσες από... έρωτα! Έρωτες ληστών. Μιά τρομερή σκηνή ζηλοτυπίας. Η φρικώδης παραμόρφωσις της ληστάρχισσας από τον άγχαπημένο της, κλπ.

Η περίφημη 'Αμερικανική πειρατίνα' Καικιλία Κόνεϋ

Η γυναίκες της 'Αμερικανικής έννο-
ούν, σώνει και καλά, να έδωμάθουν
και να εξισωθούν με τους άνδρες σε
όλα τα στάδια της κοινωνικής δρά-
σεως, ακόμη και σ' αυτό το έγγαμ-
μα. Είναι πολυάριθμες σήμερα στις 'Η-
νωμένες Πολιτείες η γυναίκες έκει-
νες που διατρέτουν έγγαμματα άφαν-
τάτου πόλμης και έρευνετικότητας
και η όποιες ξεπερνούν και τους δια-
σημωτέρους ληστές της Εύρώπης.

Απ' τις πιο έακουσμένες είναι η
περίφημη ληστάρχισσα 'Έλεονώρα
Μπάλντριν, της όποιας δημοσιεύουμε
την τελευταία φωτογραφία. Παυμένη
στον διάδρομο της φυλακής Μπάξερ-
φιλντ, όπου κρατείται εδώ και μερι-
κούς μήνες. Η 'Έλεονώρα Μπάλν-
τρων, η όποια είναι ηλικίας είκοσι μό-
λις ετών, είχε ειδικευθή να ληστεύη,
άλλοτε με τη συμμορία της και άλλο-
τε έντελως μόνη της, τα καταστήμα-
τα των Τραπεζών. Ήταν τρομερή και
ακαταγνώστη στο είδος της. Ντυνό-
ταν πάντοτε με ρούχα ανδρικά, έτσι
που να μην μπορεί κανείς να υποφια-
σθή πως ήταν γυναίκα. Η Μπάλν-
τρων είχε συλληφθή μιά φορά πρό δύο
ετών στο Λος Άντζελες, άλλ' έπειτα
από μερικούς μήνες κατώθωσε να
δραπετεύσῃ μ' έναν τρόπο πραγματι-
κώς σατανικών. Άλλα αντί να καλήση
ήσυχη και να επαναπαυθή στίς δάφνες
και στίς κέδρη της, ξανάρχισε πάλι
την έγγαμματική της δράση, έως ότου
συλληφθή για δεύτερη φορά πρό έξ-
μηνών και κλεισθήκε στη φυλακή του
Μπάξερφιλντ, όπου την φορά αυτή
φρουρείται πολύ καλά και δεν υπάρχει
φόβος να δραπετεύσῃ.

Άλλη διάσημη ληστάρχισσα της 'Α-
μερικανικής είναι η Μπέττυ Μπάτμαν,
την όποια έπονομάζουν αή χαριτωμέ-
νη ξανθούλα και η όποια ντύνεται έ-
πίσης με ρούχα ανδρικά. Αυτή είναι
ηλικίας δεκαεννέα μόλις ετών και
θεωρείται ως η πολυπρωτεύουσα απ' ό-
λες τις έγγαμματατικές γυναίκες της
ιστορίας.

Η Μπέττυ έχει πάντοτε μαζί της
δύο μπράσουινγκ, τα όποια με το πα-
ραμικρό δεν διαφέρει ν' αδειάζει άλύ-
πητα και «καταστήσει» έναντιον εκεί-
νων που θα τολμήσουν να της προβά-
λουν αντίστασι ή να την καταδιώ-
ξουν.

Εφάμιλλος των δύο προσηγομένων
είναι η «πειρατίνα» Καικιλία Κόνεϋ,
η όποια ούτε αυτή δεν έχει περάσει
ακόμη από είκοσι και η όποια δεν ύ-
σπερει αυτόν σε τόλμη και άγριότη-
τα. Το ντύσιμό της είναι έντελως ι-
διόρρυθμο, κάτι μεταξύ ανδρικού και

γυναικείου. Φοράει ένα κομψότατο γυ-
ναϊκό παγιέρ, με μπόττες ψηλές και
έχει τα μαλλιά της κομμένα αλά
Νινόν.

Η Κόνεϋ επί κεφαλής μιας συμ-
μορίας νεαρών και τολμηρών κακούρ-
γων της χειροτέρας υποστάθης, είχε
ένα ιδιόκτητο βενζινοκίνητο και ταχύ-
τατο καΐκι, με το όποιο διέτρεχε τον
'Ατλαντικό 'Ωκεανό και έλθόντες διά-
φορα ιστιοφόρα ή άλλα μικρά πλοία
που έβρισκα στο δρόμο της. Τα έλθ-
όντες δὲ με τον έξής άπλο και τολ-
μηρό τρόπο.

Μέλις έβλεπε το ιστιοφόρο, διέταζε
τους περισσότερους άνδρες της συμ-
μορίας της να κρυφτούν στο αμπάρι
κι' έπειτα έβγαζε πρώτα προς αυτό.
Όταν έπλησίαζε σταματούσε, διπλό-
ρωνε και ζητούσε την άδεια ν' ανεβή
επάνω για να ζη-
τήσει, όπως έλεγε,
κάποια χαρί.

Ό πλοίαρχος και το
πλήρωμα του ι-
στιοφόρου δέχον-
τουσαν άνυπόκοι
την χαριτωμένη
εκείνη νέα, που
την περνούσαν για
κάποια παράξενη
και πάλμπου τ η
νέα, που αγαπού-
σε τα σπόρ και τί-
περιπέτειες. Η
Καικιλία ανέβαινε
με δύο-τρεις άν-
θρώπους της, τους
άγχιωτέρους και
πολυπρωτέρους, έ-
πιανε κουδέντα κι
έπειτα ξαφνικά σε
μια στιγμή ξεπε-
τούσε τα δύο πε-
ρισσοφά της και
φανέρωνε τ ή ν
πραγματικό, ται-
ριαστό προς τους
έγγαμματατικούς χα-
ρακτήρες των.

Ηταν γυναίκα
με άγρια ένστι-
κτα, έξοψη, τολ-
μησιή κι' άποφα-
σιστική. Απ' την
πρώτη της συνάν-
τησι με τον Μπό-
έμιο, ένα φλογε-
ρό έρωτικό αίσθη-
μα ανεπτύχθη με-
ταξύ τους, ένα αϊ-
σθημα άγριο και
τρομακτικό, ται-
ριαστό προς τους
έγγαμματατικούς χα-
ρακτήρες των. Η
Ραφαέλλα συνέ-
δεσε άμέσως την
ζωή της με τη
ζωή του Μπόέμιο
και τον ακολου-
θήςε πιστή σ' ό-
λες τις ληστρικές
περιπέτειές του,
συμμερίζουμένη τις
κακουχίες του.

Χωρίς να τον έγ-
καταλείψη ούτε στιγμή, ούτε στίς δύ-
στιχισμένες ημέρες, ούτε στίς δυστυ-
χησμένες.

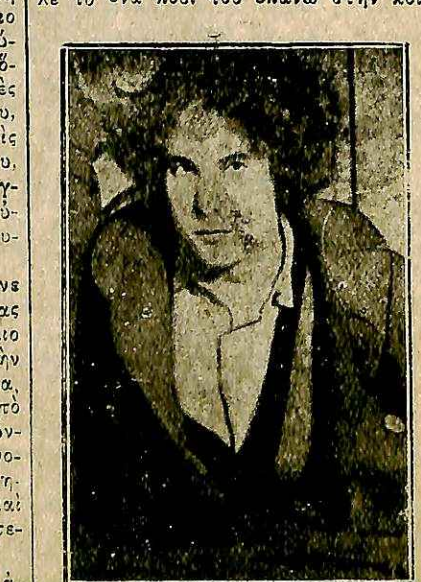
Μιά νύχτα όμως του 1920, έγινε
μεταξύ τους μιά σκηνή ζηλοτυπίας
μοναδικής άγριότητας. Ο Μπόέμιο
είχε περάσει την ημέρα μαζί με την
συμμορία του και με την Ραφαέλλα,
σ' ένα μικρό πανδοχείο κοντά στο
σταυροδρόμιο του Καπούα, παραδοκώ-
ντας να περάση κάποια πλούσια συνο-
δεία, την όποια έπρόκειτο να λη-
στεύσει. Η συνοδεία δεν πέρασε και
η συμμορία απέφασσε να διανυκτε-
ρεύσει εκεί.

Ξαφνικά κατά τα μεσάνυχτα μιά ά-
προσδόκητη κρίσις ζηλοτυπίας κατέ-
λαβε τον Μπόέμιο, ο όποιος παρέσυρε

την Ραφαέλλα έξω στο ύπαιθρο, μα-
κριά από τους άλλους. Έκει, όταν έ-
μειναν μόνοι στην έρημιά, της είπε
ότι φοβόταν πως αν τυχόν σκοτών-
ταν σε καμιά συμπλοκή, εκείνη θα
έπαυε άλλον άνδρα, όπως είχε πά-
ρει αυτόν μετά τον θάνατο του πρώ-
του συζύγου της. Γι' αυτό της είπε
πως είχε σκοπό ν' άκρωτηριαστή το
κορμί της και να παραμορφώση το
πρόσωπό της, έτσι που να μην μπορέ-
σει ποτέ να την άγαπήση άλλος άν-
δρας. Και πραγματοποιήσε άμέσως
την άπόφασί του. Όλη εκείνη η νύ-
χτα πέρασε με βασανιστήρια φρικτά
για την Ραφαέλλα. Κατά την αυγή
έως, σά να μην έβλεφαν όλα αυτά,
ο Μπόέμιο ξαφνικά την έβγαλε να γο-
νατίσῃ και της είπε να κάνη την τε-
λευταία προσευχή της, γιατί είχε ά-
ποφασίσει να την σκοτώση. Και πράγ-
ματι έβγαλε το περιστόφο του και
σκόπευσε το καταματωμένο και πα-
ραμορφωμένο άπ' τις μαχαίρες πρό-
σωπό της. Η 'Αντζελίνο, που ως έ-
σωπό της, την στιγμή δεν είχε σέσει την
κίνητη την στιγμή δεν είχε σέσει την
παραμικρή αντίστασι, ούτε είχε προ-
φέρει κανένα παράπονο για τα βασα-
νιστήρια και τους άκρωτηριασμούς,
νιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-

ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-

ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-
ιστήρια και τους άκρωτηριασμούς, ν-

Η ληστάρχισσα Μπέττυ Μπάτμαν.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΠΩΣ ΓΕΛΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πού βρίσκεται η άλήθεια. Ο Έλληνας γι' όδες Δεκαδάκης και η
βηματολογία. Μιά νέα ψυχολογική μεθοδική Γελολογία. Ποιός
είναι ο πιο γελαστός λαός της γης. Οι άγγελαστοί έρρυθρόδερμοι. Τό
παταγωδες γέλιο των 'Αμερικανών. Οι Τούρκοι και οι Σκωτσέζοι.

μερική, δηλαδή οι 'Ερρυθρόδερμοι 'Ιν-
δοί, δεν γελουν ποτέ, ή σχεδόν ποτέ.
'Ετσι, οι Γαλιανέζοι και οι 'Ερυ-
θρόδερμοι αποτελούν τους δύο πόλους
του γέλιου.

Ο Γαλιανέζος γελάει πάντοτε, ά-
κόμη κι' όταν είναι λυπημένος, κι' ό-
ταν είναι πενθεί, ακόμη κι' όταν βρίσκεται
προστά στον θάνατο ή υποστά στον
άποθνήσκον έχθρο του. Το γέλιο του
είναι λεπτό, διακριτικό, σιγανό, ευγε-
νικό. Άλλωστε για τους κατοίκους
της Χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου
το γέλιο θεωρείται ως ένδειξις έξι-
ρετικής ευγενείας, όπως για τους άλ-
λους λαούς ευγένεια είναι ή υπόκλισις
και τα άφρατα λόγια. Οι 'Ιάπωνες γε-
λουν από ευγένεια.

Αντιθέτως οι 'Ερρυθρόδερμοι γελουν
μόνο για να εκδηλώσουν την περιφρό-
νησι τους. Όταν έξαφνα ένας 'Ερυ-
θρόδερμος βρίσκεται υπό την εξουσία
ένος άσπόνδου έχθρου του, ο όποιος
τον έχει δεμένο σ' ένα δέντρο και τον
υποβάλλει στα φρικτότερα μαρτύρια,
τότε ο υπερήφανος αϊμάλωτος 'Ερυ-
θρόδερμος γελάει.

Εξάρασι στο
γέλιο απ' όλους
τους 'Ασιατικούς
λαούς αποτελούν
οι Τούρκοι — οι
γνήσιοι, έννοείται.
Τούρκοι — οι ό-
ποιοι κατά τους
γεωλόγους αγε-
λ ο ο ν π λ ο ο υ-
σ ι α ν, άνοιχτό-
καρδα, γεμάτα. Το
γέλιο τους αύ-
φανέρωνε ότι έ-
χουν χαρακτήρα
καλό, άκαχο κι' ά-
πονήρευτο.

Απ' όλους τους
Εύρωπαικούς λα-
ούς, και ίσως απ'
όλων τον κόσμο,
οι πιο γελαστοί
είναι οι Σκωτσέζοι,
οι όποιοι και αυτά ακόμη τα άτυχη-
μάτα τους τα παίρνουν στα άστεία
και ξεκαθίζονται στα γέλια.

Τό γέλιο στους διαφόρους λαούς

Ο Άναμίτης Ο Κινέζος Ο Σουδανέζος

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

που δεν παρουσιάζουν τίποτε το ά-
στειο ή το κομωικό. Γελούν άνοιχτά,
φωναχτά, με όλη τους την καρδιά.

Εξ' άλλου οι πιο σκυθρωποί άνθρω-
ποι της γης, φυσικά μετά τους 'Ε-
ρυθρόδερμους, είναι οι Κινέζοι και οι
'Ινδοί, οι όποιοι γελουν σπανιώτατα.
Και όταν ακόμη γελουν, το γέλιο
τους είναι μετρομημένο, συγκαταμμένο,
σοβαρό, σιγανό, σχεδόν άφωνο. Το γέ-
λιο αυτό, όπως λένε οι γεωλόγοι,
σπανεώνει ψυχή μυστικοπαθή, ύπου-
λη, κακιά, άνθρωπο κρυφίνον, δύστρο-
πο και πονηρό. Είναι το γέλιο των με-
γάλων κακούργων. Όμοιο περίπου γέ-
λιο έχουν οι ιθαγενείς Αϊγύπτου, οι
'Αραβες της 'Αραβίας και του 'Αλγε-
ρίου και οι κάτοικοι του Θιβέτ.

Επίσης από τους λαούς αυτούς, ή
πιο βλοσυρή, ή πιο άγέλαιστη φυλή
της γης είναι η Σλαυική.

Οι Ρώσοι, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι
και οι Τάταροι γελουν σπανιώτατα
και το γέλιο τους είναι σιγανό, κλει-
στό, με τα χείλη ή τα δόντια σφιγ-
μένα.

Εξάρασι στο
γέλιο απ' όλους
τους 'Ασιατικούς
λαούς αποτελούν
οι Τούρκοι — οι
γνήσιοι, έννοείται.
Τούρκοι — οι ό-
ποιοι κατά τους
γεωλόγους αγε-
λ ο ο ν π λ ο ο υ-
σ ι α ν, άνοιχτό-
καρδα, γεμάτα. Το
γέλιο τους αύ-
φανέρωνε ότι έ-
χουν χαρακτήρα
καλό, άκαχο κι' ά-
πονήρευτο.

Απ' όλους τους
Εύρωπαικούς λα-
ούς, και ίσως απ'
όλων τον κόσμο,
οι πιο γελαστοί
είναι οι Σκωτσέζοι,
οι όποιοι και αυτά ακόμη τα άτυχη-
μάτα τους τα παίρνουν στα άστεία
και ξεκαθίζονται στα γέλια.

Τό γέλιο στους διαφόρους λαούς

Ο Άναμίτης Ο Κινέζος Ο Σουδανέζος

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

Ο Αυστραλιανός Ο Εθιοπικός Ο Αμερικανός

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η δυστυχία είναι το μόνο βάρος
το όποιο γίνεται ακόμη βαρύτερο, όσο
περισσότεροι είναι εκείνοι που το κρα-
τούν. *Αντίο, αγαπητέ!*

λιά της και της έρριξε μιά πιστολιά
κατάστηθα. Έπειτα έφυγε.

Άργα το πρωί μερικοί διαβάτες
πέρασαν απ' εκεί, βόηκαν τη Ραφαέ-
λλα και την μετέφεραν έτοιμοθάνατη
στο νοσοκομείο της Καπούα, όπου επί
ποείς μήνες ή δυστυχισμένη γυναίκα
βοισκόταν μεταξύ ζωής και θανάτου.
Όστος σ' όλο το διάστημα που έμει-
νε στο νοσοκομείο, παρά τίς επίμο-
νες άνακοήσεις στίς όποιες την υπέ-
θελαν ή δικαστικές άρχές, άόνηθηκε
άπολύτως να φανερώσει το ένομο του
σπαγμένου της.

Όταν επί τέλους οι γιατροί της έ-
πέτρεψαν να φύγη απ' το νοσοκομείο,
άρχισε να ψάχνη για τον Μπόέμιο
και κατώρθωσε να τον βρή την ίδια
μέρα. Μόλις βρέθηκε μπροστά του, έ-
πεσε στην άγκαλιά του, σπασμική και
πειθήνια, σά να μην είχε συμβή τί-
ποτε μεταξύ τους και τον ακολουθήσε
όπως και πριν σ' όλες του τις ληστρι-
κές επιχειρήσεις.

Τό περίεργο είναι ότι το αίσθημα
τους αντί να ελαττωθή είχε φροντώ-
σει πολύ περισσότερο από πριν, έως
ότου την φορά αυτή ή ζηλοτυπία έ-
κρίευσε την Ραφαέλλα και έφερε
την καταστροφή του ληστέαρου.

Κατά το 1923 ο Μπόέμιο έγνω-
ρισε κι' έρωτεύθηκε τη νεότερη ά-
δελφή της Ραφαέλλας, η όποια, όταν
πεία βεβαίωθηκε για το αίσθημα
έκεينو του φίλου της, έφυγε μιά νύχτα
κρυφά, κατέβηκε στη Νεάπολι και έ-
πρόδωσε στην άστυνομία το καταφύ-
γιό του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά έ-
πέθη ή ίδια επί κεφαλής του άποσπά-
σματος και το ώδήγησε ως το άπρό-
σιτο άντρο του τρομερού ληστέαρου,
ο όποιος συνέληφθη και κατεδικάσθη
εις θάνατον.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΝΕΥ

Ο Γάλλος στρατάρχης Νεύ
προχωρούσε, κάποτε, επί κεφαλής
ένος σώματος όταν έξαφνα, βρέθη-
κε αντιμέτωπος με πολυάριθμα
Αυστριακά στρατεύματα, τα ό-
ποια ούτε καν περιμενε να συναν-
τήση στο δρόμο του...

Οί στρατιώται του, άμέσως τὰ
έχασαν και ήσαν έτοιμοι να τὸ
βάλουν στα πόδια.... Ο Νεύ όμως,
βλέποντας την κρισιμότητα της κα-
ταστάσεως, κατέφυγε, με την έτοι-
μότητα που τὸν έχαράκτηριζε, στο
έξής στρατήγημα:

Έσυρε τὸ σπαθί του και όρμη-
σεν έφίππος έμπρός, κραυγάζοντας.

— Έμπρός, σύντροφοι! Τους
ήρθε ξαφνικό!... Δὲν μὰς περιμε-
ναν!... Δὲν θὰ μὰς ξεφύγη ούτε έ-
νας!...

Οί στρατιώται, ακούγοντας τις
λέξεις αυτές, υπέθεσαν ότι ή συ-
νάντησις του έχθρου ώφείλετο σε...
ιδική τους αληθινή έπιθετική κί-
νησι και άναβαρέθησαν, άκο-
λούθησαν τὸν γενναίο άρχηγό
τους... Πολέμησαν δὲ με τόσο γεν-
ναιότητα, ώστε έτρεψαν τους Αύ-
στριακούς εις φυγήν...

Τὰ προηγούμενα φύλλα της
'Οικονομικής' τιμώνται προς 3
δραχμ. έκαστον.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΩΝ

ΤΟ ΓΙΛΔΙΖ ΤΟ ΜΥΘΙΚΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΧΑΜΗΤ

Ο κροκόδειλος του Ιερού των Αιγυπτίων. Το «άστρο» του Σουλτάνου 'Αβδούλ Μετζίτ. Το προσωπικό των ανακτόρων του Χαμήτ. Το Γιλδίζ, ελκυστική οχυρωμένη πόλις. Η ύπηρεσία των γραφείων. Το θηριοτροφείο του Χαμήτ. Η φιλοσημασία του αμφοβόρου Σουλτάνου. Πώς πουλιόντανε τα παρέρματα. Η άγραμματοσύνη του μεγάλου Σταυλάρχου...

δρόμο κύριό του και γνώρισε καλά όλα τα μυστικά και όλα τα παρασκήνια του θρυλικού ανακτόρου, αγανάκτησε μία μέρα—για τα ακατανόηστα και βδελυρά όργια που έβλεπε να διαπράττει ο τριγύρω του, άπεσθη από την υπηρεσία του Χαμήτ και πήγε στο εξωτερικό, στη Γαλλία, όπου και δημοσίευσε, σ' ένα αποκαλυπτικό βιβλίο που έκανε κρότο στην εποχή του, τις αναμνήσεις του από την αυλή του 'Αβδούλ Χαμήτ. Από το βιβλίο λοιπόν αυτό παίρνουμε τις κυριώτερες σελίδες και τα χαρακτηριστικότερα επεισόδια.

Το ίδιο συνέβαινε και με το Γιλδίζ, το περίφημο θωρακισμένο ανάκτορο. Ο κόσμος ο πόλος, όλοι οι πιστοί Μουσουλμάνοι, φανταζόντανε ότι μέσα κει κρυβόταν ένας Θεός. Όποιος όμως μπορούσε να εισέλθει σ' αυτό το μυστηριώδες, αυτό το ανάκτορο, έβλεπε στη θέα του Θεού έναν απάιστο κροκόδειλο, κλωσμένο πάνω σε βαούτιμα μεταξωτά υφάσματα. Ο κροκόδειλος αυτός ήταν ο 'Αβδούλ Χαμήτ.

Πριν όμως σ' εξιστορήσουμε τα όργια και τα μυστήρια του περιφήμου αυτού ανακτόρου—το όποιο έκανε στους Εβρωπαίους, μέχρι ποδ όλιγων ακόμη ετών, την εντύπωση παλατιού της Χαλμιάς—θα έπρεπε να σ' ας πούμε με λίγα λόγια το ιστορικό της ιδρύσεώς του.

Γιλδίζ—Κόσος τουριστική σημαίνει: ανάκτορο του άστρου. Όταν ο 'Αβδούλ Μετζίτ απέφρασε να κτίσει στο Δολμά Μπαζέ ένα μεγάλο ανάκτορο, ο οποίος τον περίφημο Φουάτ Πασά τί θ' αοίχιζε περίπου αυτή η δουλειά.

—Πολύ λίγα πράγματα, του άπο κείθηκε τότε ο ξυπνο-υπουργός του. Μονάχα δεκάξη χιλιάδες γρόσια (δηλαδή τέσσερες χιλιάδες χρυσά γαλλικά φράγκα).

Ο Σουλτάνος άποφρασε, και με το δίκιο του, για το ελάχιστο αυτό ποσό. Μα ο Φουάτ Πασάς του ε' έγγηγε τότε ότι με δεκάξη χιλιάδες γρόσια έβλεπε, με τα όποια θ' αλήθουναν μερικώς δημοσίους εισοδήματα, θ' απορούσαν να εισπράξουν, μέσα σε λίγα χρόνια, εκατόν πενήντα εκατομμύρια φρόρες από το λαό!

—'Ασού είν' έτσι, ώνα'ε τότε ο 'Αβδούλ Μετζίτ, να π'ε να κτίσουν κι' ένα περίπτερο για το 'Άστρο μου.

Το 'Άστρο του ήτανε μια νεοσύ Κικασία, ονομαζομένη Γιλδίζ, με γυναίκα σπανίας καλλονής. Και από αυτήν έλαβε τ' όνομα έλο το κομμάτι περίπτερο, το όποιο κτίσθηκε με τα ίδια του τα δυνάμεις ο θωρακισμένο ανάκτορο του Χαμήτ.

Το Γιλδίζ δεν κατελάμβανε έκτα:

(1) Δεν ήταν ένα μονοκόμματο ανάκτορο, αλλά πολλά συνεχόμενα περίπτερα, το ένα θωρακισμένο από το άλλο, τα όποια προστάτευε ένα γέφυρο πέτρινο τείχος.

μεγαλειότατα των σαράντα εκπαίρων, με είχα τα χαρακώματά του, τα όχυρώματά του... τη θάλασσά του, τους ποταμούς του, τις λίμνες του, τους καταρράκτες του, τους κόλπους του, τ' ακρωτήριά του!... Ο Χαμήτ, έφροντας ότι δεν θ' αφορσίζε ποτέ να εγκαταλείψη το φρούριό του—φοβότανε να βγ'ε έξω για να μην τον σκοτώσουν—φρόντισε να μεταβάλη το Γιλδίζ σε πραγματική χώρα, μ' όλες τις καλλονές και τις ιδιοτροπίες της φύσεως. Το ανάκτορο αυτό είχε ακόμα τους λαδωρίνθους του, τις σήραγγές του, τις κατακούβας του, τους στρατώνες του, τις φυλακές του!...

Όσο για την εσωτερική οργάνωσή του Γιλδίζ, ήτανε δολόκληρο κράτος εν κράτει. Είχε πλήρη στρατό αποτελούμενο από πεζικό, ιππικό, πυροβολικό και μηχανικό. Εχε αυτοκίνητα, ατμοκίνητα και αερόστατα. Είχε τρωφές για έξη μήνες, εν περιπτώσει πολιορκία, και πολεμοφόδια για να κρατήση άμυνα αλλους τόσους μήνες. Είχε τους δημίους του, τις αλβούρες των βασιανιστηρίων. Είχε πτηνοτροφείο και ιχθυοτροφεία. Είχε ακόμα και ζωολογικό κήπο, με όλα τα άγρια και ήμερα θηρία του κόσμου. Είχε, ειχε... και τί δεν είχε τέλος πάντων αυτό το περίφημο Γιλδίζ, το όποιο ανασταίνε, σε μια έποχή πολιτισμού και χειροφρεσίσεως, τα πλάη χρόνια των 'Αράβων μεγαίσανον!

Θαορώμε περικό να σ' ας τονίσουμε ότι ο 'Αβδούλ Χαμήτ ενδιαφέρετο ιδιαίτερος για το ζωολογικό κήπο του. Φρόντισε να έ'χη από όλα τα ζώα και τα θηρία, από την τίνο του Πεντζάμπ μέχρι του κολυβρίου, του μικροσκοπικού πολυχρόμου πουλιού Παρισίου. Πολλές φορές έβαζε μέσα σ' ένα κλουβί διάφορα είδη άγρίων ζώων και φαντάζεσε τί γινότανε τότε—ένώ ο Χαμήτ παρακολουθούσε το φοικιστικό αυτό θέαμα με ανεκλάλητη ήδονή, ανατριχίλζοντας δολόκληρος από την ευχαρίστηση! Και όταν έβλεπε ότι πολλά από τα σαρκοβόρα, νικημένα στην πάλη, ξεφύλλζαν μπροστά του, με κουρελιασμένες σάρκες, βουτηγμένες στο αίμα τους, ύστερ' από μια τρομερή επιθανάτιο αγωνία, έβγαζε τη σφύριχτα του και είδοποιούσε τους θηριοδασμάτας να βάλουν τα υπόλοιπα θηρία, τους νικητές, το κα'ένα στο κλουβί του.

Το Γιλδίζ είχε ακόμα τα θέατά του, τα ιπποδρόμιά του, τα χειρομυστηριά του, τις κυβερνήσεις

του. Και όλος αυτός ο έτερόκλητος και πολύμορφος κόσμος ζ'η, κινείτο και έγκλημαται διαρκώς υπό την αίγίδα ενός μυσταού μονάρχου, τον όποιο κανείς δεν τον βλέπει και το όποιο την παρουσία έ'χει αισθάνονται καταθλιπτικώς να τους βαρύνει.

Και έ'λη εκείνη η μαύρη Κόλαση, όλος εκείνος ο ύπνους σκεπάζετανε από πολύτιμα μεταξωτά, από βαούτιμα Περούσια χαλιά, από άτιμπα διαμάντια και χρυσασκία. Μα κάθε μπριλλάντι ήτανε και ένα δάκρυ, κάθε σμαράγδι και ένας άναστεναγμός, κάθε σάφειρος και μια κατάνυ, κάθε σουαπίνι και ένας απελπισμένος όνος. Όλο-ο τεράστιος θησαυρός του 'Αβδούλ Χαμήτ, του πλουσιωτέρου κατά την έποχή εκείνη, ύστερ' από τον βασιλέα της 'Αγγλίας, μονάρχου του κόσμου—ήτανε βυθισμένος στο έγκλημα, στο αίμα, στην ανομία.

Το χρέμα κυβερνούσε την φυλή και το νού του Χαμήτ. Τίποτα δεν μπορούσε να γίνη στην αυλή του, κανένα ύπουργική πράξι δεν γινότανε άν δεν έπεφτε πολύ χρέμα. Οι δημοί νομαρχών, δικαστών, γραμματέων πρεσβείας, προέδρων, γενικών διοικήτων, όλοι πληρώνοντανε! Μπορούσε κανείς να γίνη και Μέν-Βέζης, άρκει να ικανοποιούσε την άκρόεστη φιλοσημασία του 'Αβδούλ Χαμήτ μ' ένα ποσό ανάλογο με τη θέα που θ' έπαίρνε.

Κατά τον ίδιο έπίσημο τρόπο έδιναν και τα παρέρματα. Το παρέρμα της Λεγεώνας της Τιμής πληρώντανε έκατό χιλιάδες γρόσια, πενήντα χιλιάδες, και, στην ανάγκη, όταν έπρεπε μεγάλη ζήτηση, ο Χαμήτ πουλούσε και για είκοσιπέντε χιλιάδες γρόσια, για να γίνετα τίποτα! Ένομιναί ότι πληρώνοντανε άδω και οι διάφοροι κρατικοί ύπάλληλοι, οι όποιοι α παρουσιάζαν στον Πατρίαν την ύποψήσιμ κάσσο του παρασίου! Με δυό λόγια, η Αύλη του Χαμήτ ήταν ένας φαύλος κύκλος. Κά όλα τα είδη θ' όνταία που άποτελούσανε αυτήν την άλυσίδα, συναγωνίζονταν ποιος να ξεπεράση τον άλλον σε πλεονεξία και πονηρία για να φθάσουν το άφραστο ποτότυπο, το Μεγα Σουλτάνο, τον 'Αβδούλ Χαμήτ!

Είπαμε παραπάνω ότι το Γιλδίζ άποτελείται από μικρά συνεχόμενα περίπτερα. Ένα από αυτά τα περίπτερα—μικρό, τετράγωνο, με δυό πατώματα, με άσπρο πρόσολο και με πράσινα παραθυρόφυλλα—έφρασε το όνομα Μαλμπέιν. Ήταν ο αντιθάλαμος του ένδικιμήματος του Χαμήτ. Από δώ έπήγαιναν στών κλαυθμών την Χώρα... Μα στο ταπεινό αυτό περίπτερο δεν μπορούσε να μπ'ε ποιος γάνα. Έκει έμεναν ο άρχισταυλάρχος και οι μεγάλοι αλικοί. Αν οι τοίχοι της 'Ιερής έπασαν από τον ήλον των σαλπίγγων, ή πόρτες του Μαλμπέιν άνοιξαν μονάχα από τον ήλον ήλον των χρυσών νομισμάτων.

Κάθε μέρα, από τις 9 το πρωί, πα-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΕΓΙΕΡ

Η δυό μεγάλες μανιές του. Η πίπα και το μπιλλιάρδο. Ο άδυσώπητος χαμαριέρης. Πώς διεκόπη η παρτίδα του μπιλλιάρδου. Πώς του έρχόταν η έμπνευσις. Η άπογοήτευσις μιας θαυμαστρίας του. Η άδιαφορία του πρ'ς τις συνθέσεις του, κλπ.

Ο διάσημος Γάλλος μουσουργός του περασμένου αιώνος Έρνέστος Ρέγιερ είχε πολύ άπότομο χαρακτήρα και ειρωνικό ύφος. Έκτός αυτού είχε ακόμα δυό μανιές, την πίπα του και το μπιλλιάρδο. Δεν έβγαζε ποτέ του την πίπα απ' το στόμα του και όταν έπαιζε μπιλλιάρδο, έχανε κάθε συναίσθησι του χρόνου και του περιβάλλοντος. Ήταν ικανός να παίξη απ' το πρωί ως το βράδυ, χωρίς να βάλη ούτε μουσική στο στόμα του.

Ο Ρέγιερ συνέδετο πολύ με τον δούκα της 'Εμιλίας, ο όποιος τον καλούσε πάντοτε στις μεγάλες επερίδες που έδινε στο μέγαρό του, στο πρόσδοιο Σαντιγύ. Ο δούξ δεν έπέτρεπε στους καλεσμένους του να καπνίζουν πουθενά άλλου εκτός απ' το καπνιστήριο. Έξαιρετικώς όμως είχε επιτρώφει στον Ρέγιερ, του όποιου έγγνώριζε την μανία.

—Καπνίζετε ελεύθερα, του είχε π'η. Δεν θέλω να σ' ας άποχωρήσω απ' την καλύτερή σας φιλενάδα, την πίπα σας.

Ένα βράδυ που ο Ρέγιερ τριγύριζε μέσ' στα δόλωφα σαλόνια του δονκός καπνίζοντας άρεμινίους, τον πλησίασε όλοσούρος ένας μεγαλοπρεπής μαίτρο ντ' ότέλ, ο όποιος του έκανε την παρατήρησι, μην ξερόντας ποιος ήταν.

—Έλα, έλα, του έλε ο Ρέγιερ, ο οικοδεσπότης μ' ας δώσει την άδεια.

Ο μαίτρο ντ' ότέλ όμως έπέμενε. —'Α! Καταβαίνω, του έλε τότε ο καλλιτέχνης. Ζηλεύεις, φιλαράκο μου, γιατί δεν μπορεί να καπνίσης κι' έσύ. Σε λυπούμαι, καίμενε. Να λοιπόν πάρε κι' έσύ τράβα μια ρουφηξιά...

Και του φούρσε κατόμυτρα ένα σύννεφο καπνού, ενώ οι άλλοι καλεσμένοι ξεκαρδιζόντουσαν στα γέλια.

Ένα βράδυ ο Ρέγιερ ήταν καλεσμένος σε δείπνο σε το μέγαρο μιας διασημής όουδου της έποχής. Μετά το φαγητό ο σύζυγος της οικοδεσπότηνης προσάλεσε τον μουσικό να

παίξουν μπιλλιάρδο. Ο Ρέγιερ δέχθηκε πρόθυμα και πέρασαν στην αιδουσα του μπιλλιάρδου.

Σε λίγο όμως οι καλεσμένοι παρεκάλεσαν την οικοδέσποινα να τους τραγουδήση κανένα διαλεχτό μουσικό κομμάτι. Έκείνη για να κολακεύση τον Ρέγιερ, κάθησε στο πιάνο κι' έτραγουδούσε το περίφημο κομμάτι του «Σιγκούρ».

Μόλις όμως άκουσε τις πρώτες νότες της συνθέσεώς του, ο Ρέγιερ πέταξε φουρκισμένος την στέκα του μακρυν, φωνάζοντας στον οικοδεσπότη.

—'Αφού δεν μπορεί κανείς να παίξη μπιλλιάρδο με την ήσυχία του, μέσ' στο σπίτι σου, γιατί τότε με προσκαλεις να παίξουμε;

Κι' έφυγε χωρίς να καληνυχτίσει.

Μια άλλη φορά, κάποια κυρία της άριστοκρατίας ένθουσιώδους θαυμαστρίας του, έτυχε να βρεθή κοντά του σ' ένα σαλόνι, την ώρα που η δεχήστρα έπαιζε το περίφημο κομμάτι του:

«Η Βαλκυρία είνε η κατάρκτησίς σου».

Όταν τελείωσε το κομμάτι, τον συνεχάρη ζωηρά λέγοντάς του:

—Ω, μαίτρο! Όρισμένως η έμπνευσις της ύπεροχής αττης συνθέσεως θ' ας έφθε καμιά μέρα που θ' άρσιόσασσε σε κάποιο γοητευτικό, όνειρευτο τοπίο τοιγυρισμένο από μυστήριο.

Κάθε άλλο κυρία μου, την δίκουφς δύσθυμη ο Ρέγιερ. Όταν μού έφθε η έμπνευσις αυτή βροσκόμουν έπάνω στην ταράσσα ένδς λεωφορείου (Ιμπεριάλ) και κάπνιζα την πίπα μου.

ΒΟΥΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τ' άστέρια είνε άφθονα, μα δα κι' άν μαζεύουν δεν κάνουν έναν ήλιο!

—Η γυναίκες και τα πρίσσια έχουν μακρύα μαλλιά.

—Τ' άγγούρια δα κι' άν κορδιώνονται ύπουργοί δεν είνε!...

—Φίλα το χέρι του Δεσπότη, μα στο σπίτι μ'ην τον μπάζεις.

Η ΠΡΩΤΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Η πρώτες Έλληνίδες έπιστήμνες είνε η Πολύμνια Παναγιωτίδου, η Θηρεσία Ροκά και α' 'Αδελφάι Παναγιωτάτου, 'Αγγελική και 'Αλεξάνδρα.

Η Πολύμνια Παναγιωτίδου, κατήγετο από το Τοκάτ της Μικράς 'Ασίας, η οικογένειά της όμως εγκαταστάθηκε στην 'Αθήνα στα 1855.

Εσοúdασε πρώτα στο 'Αρσάκειο και άφού έπ'ηρε το δίπλωμά της ως διδασκάλισσα, έλαβε ύστερα και πτυχίο Γυμνασίου. Είχε όμως ιδιαίτερη κλίση στην Φαρμακευτική. Εγγράφηκε στο Πανεπιστήμιο των φαρμάκων Λαμβέρη. 'Απέθανε όμως ένωρίς, στα 1903.

Η Θηρεσία Ροκά ήταν η πρώτη έλληνις διδάκτωρ της Φιλολογίας. Π'ηρε το δίπλωμά της τον 'Ιούνιο του 1898, άριστεύσασα στα σπουδαιότερα μαθήματα: Έλληνικά, λατινικά, γραμματολογία, ιστορία της φιλοσοφίας και ιστορία της Τέχνης.

Διωρίστηκε κατόπιν καθηγήτρια στο 'Αρσάκειο. 'Αργότερα η Θηρεσία παντρεύτηκε με τον καθηγητή της Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου κ. Μαγαρίτην Εγγαγγελίδη.

Αι άδελφές Παναγιωτάτου είνε η πρώτες Έλληνίδες διδάκτορες της 'Ιατρικής. Εσοúdασαν στο Πανεπιστήμιο μας και κατόρθωσαν με την ευφύια τους και την άκαταπόνητη έργατικότητά τους και μελέτη ν' άριστεύσουν στις εξετάσεις τους το Δεκέμβρη του 1896.

Κατάγονται από την Κεφαλληνία και σήμερα βρίσκονται στην 'Αλεξάνδρεια. Η 'Αγγελική Παναγιωτάτου είνε και καθηγήτρια του 'Εθνικού Πανεπιστημίου.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
Πέσο ζούν η μέλισσες, η πεταλούδες, τα ψάρια...

—Η μέλισσες ζούνε 5-6 μήνες ή βασίλισσά τους όμως ζει 5 δολόκληρα χρόνια. Ο μεγάλος Προάγγελος έντομολόγος Φέβρ αναφέρει πως μία βασίλισσα ζ'ησε 7 χρόνια και 9 μήνες!

—Το μυρμηγκι ζει, το μέν άσθενικό λίγες μόνας εβδομάδες, το δέ θηλυκό 3-4 χρόνια. Ο φυσιοδίφης Λούμποκ έξυκαζέωσε πως ένα θηλυκό μυρμηγκι μπορεί να ζήση και 15 χρόνια!

—Οι σφήκες ζούνε το πολύ ένα χρόνο.

—Η πεταλούδες ζούνε 10-12 μέρες. 'Υπάρχουν όμως πεταλούδες που ζούνε και πιο λίγο. Μερικές μάλιστα δεν ζούν παρά λίγες ώρες!

—Οι χρυσοκάνθαροι ζούνε 30-40 μέρες.

—Η Φάλανα είνε το μακροβιότερο απ' όλα τα ψάρια. Ζει 450-500 χρόνια!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η.Α.Μ. Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

ΜΠΛΟΥΖΑ ΓΙΑ ΠΑΧΕΙΑ ΚΥΡΙΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Η μόδα της ανισότητος, η οποία είχε γοητεύσει τόσο στην αρχή της εμφάνισώς της, ώστε η φούστα, όλων σχεδόν των χειμωνιάτικων φορεμάτων μας να είναι άνισες, αρχίζοντας τελευταία να περνά. Σιγά-σιγά καταλάβαμε ότι αυτή η ιδιοσυμπερία ταράζει ώραία μόνο στα βραδύνα φορέματα και ότι στα φορέματα της ημέρας πηγαίνει μάλλον η στρογγυλή και ίσια φούστα που συντηγέται αλ-λοτε και που δίδει πολλή νεανική χάρη στη σιλουέτα — ποσόν που ε-σφαλώς καμιά γυναίκα δεν μπορεί να το παραβλέψη. Η άνισος, μπου-τούρες, τα κυματιστά παννώ, τα ό-ποια είνε πιο μακρύν από το φουρό που σκεπάζουν, τα άνισα γκοντέ και βολάν, ή μακρύν ζώνες, πηγαίνουν βέβαια αρκετά σε κυρίες περισσότερο απ' όσο πρέπει παχύνει, γιατί σκεπ-άζουν πολλές ατέλειες της σιλουέτας και την κάνουν να φαίνεται πιο λεπτή και πιο ύψηλη, αλλά όλες αυτές η α-νισότητες δεν είνε καθόλου πρακτι-κές για φορέματα καθημερινά.

Τ' ανοιχτάκια προηία φορέμα-τα, από ελαφρό λαινά, από αλπαγκά και από τζέσευ, τα οποία θα φο-ρεθούν πολύ έρετος, θα έχουν φούστες στρογγυλές ολόγυρα και όχι άνισες. Γι' αυτό καλά θα κάμετε γ' αποφεύ-γετε και τα γκοντέ σε φορέματα από τα άνωτέρω υφάσματα, γιατί θα ι-δείτε σε λίγο την κοινή και στρογγυ-λή φούστα σας να κρεμάει εδω κι' ε-κει και το φορέμα σας έτσι να φαίνε-ται παλιό και άκομφο.

Η φούστα από τζέσευ γίνονται συνήθως με ίσιες πιέτες. Τα έμπρι-μέ υφάσματα επίσης, θα είνε και έρετος πολύ της υδρας. Καθημερινά απλά φορεματάκια θα γίνονται από υφάσμα-τα έμπριμέ με μικροσκοπικά σχέδια γεωμετρικά. Φορέματα πάλι πιο λου-σάτα θα γίνονται και αυτά από υφά-σματα έμπριμέ, αλλά με μεγάλα σγέ-δια, λουλούδια, αποικία κλπ.

Και έρετος την ανοίξι θα φορεθούν πολύ ανάμυλ, αποτελούμενα από φο-ρέματα έμπριμέ και επανωφόρια από απόλο λαινά με ντουμπλό έμπριμέ, άσορτι με το φόρεμα. Για φορέματα μικρών κοριτσιών υπάρχουν πολύ γα-ριτωμένα υφάσματα έμπριμέ με μικρά ζώα και πουλιά, με χρώματα ζωηρά.

Τα βραδύνα φορέματα είνε πάν-τοτε άνισα. Η μύτες τους γίνονται πιο μακρύν και ένω πρό ολίγου ά-κόμη καιρού έθαναν μόνον ως τον ά-στράγαλο, τώρα, πολλές φορές, φέ-χουν ως το έδαφος και κάνουν την έν-τύπωσιν ούρων. Πάντα βρω- ή βραδυ-νές φούστες ποέπει να είνε κοντές έμπρός και μόνο στα πλάγια και πίσω να είνε μακρύν. Αυτά τα άνισα φο-ρέματα που προσδίδουν τόση χάρη στο βάδισμα και στο γοό, δεν είνε καθό-λου κομψά όταν φοριούνται κάτω από μακρύν επανωφόρια. Γι' αυτό είνε ποσιμώτερο να φορύν επάνω από τα φορέματα αυτά επανωφόρια κον-τά, τα οποία, καθώς είνε σιγχα, δι-πλώνουν κάτω από τους γοφούς, δι-φίνουν να φαίνεται όλο το κάτω μέρ-ος της φούστας. Αυτό είνε πολύ πιο ώφαιό από το να έξέχουν μόνο την κουρέλια ή άνισα άκρες, κάτω από ένα επανωφόρι λίγο πιο κοντό από αυτές. Μερικές κυρίες, για γ' απο-

Αντάμυλ για κοριτσάκι. Το φόρε-μα γίνεται ολόγυρα, από υφάσμα φαν-ταζί. Το επανωφόρι είνε σωρωτό γύρω σ' ένα άμπρισμάν τετράγωνο και γαρνίρεται με γιακά, ρεβέρ και παραμέντα άσορτι με το φόρεμα.

Φύγουν την άσχημία αυτήν, σηκώνουν με καρφίτες τα μακρύν παννώ των φορεμάτων τους, έτσι όμως υπάρχει κίνδυνος να σχισθί το πολύ λεπτό συ-νιθώς βραδύνα φορέμα και να σαλα-κωθί κάτω από το έφαρμωμένο επά-νωφόρι.

Τώρα την ανοίξι, εκτός από τα ταγιέρ, θα φορεθούν πολύ και η ρουμ-μαντώ, που, καθώς φαίνεται και από το δυομά των, είνε κάτι μεταξύ φο-ρέματος και επανωφοριού.

Η έσοτεινέ, ρουμ-μαντώ είνε ά-πλές, με ίσια γαυμά και χρώματος όχι χτυπητού, π.χ. υπέξ, ανοιχτού ή γκριζού.

Μερικές από τις νέες ρουμ-μαντώ θα συμπληρώνονται με μπολερό και πολλές θα γαρνίρονται με σουτάς, με κορντονέ και με κομψιά. Θα έχουν μικρούς και γαυμλούς γιακάδες. Ό-σες όμως, θα έχουν μπολερό, δεν θα έχουν καθόλου γιακά. Απαραίτητο σχεδόν συμπλήρωμα μιάς ρουμ-μαντώ είνε μία γούνα άλεπούς, την οποίαν ρίχνετε με χάριν επάνω στους ώμους σας, ή την κρατείτε στο χέρι, αναλό-γως του καιρού.

Η περισσότερες ρουμ-μαντώ έ-χουν ζώνη από μέταλλο, από μετάξι, ή από δέσμα, αναλόγως του υφάσμα-τός των. Η φούστα της ρουμ-μαντώ γίνεται αρκετά φαρδιά με πιέτε, ή άν-φορ. Το κοράζι των είνε συνή-θως κοντό και η ζώνη τοποθετείται στη φυσική θέση της μέσης.

Τα στρογγυλά γιακαδάκια θα φορεθούν πολύ με τ' ανοιχτάκια φο-ρέματα. Αυτά γίνονται συνήθως από δογκανέ, από νανού και από δαν-τέλλα. Μερικά πάλι, αποτελούνται από

Ντέ-πιές, αποτελούμενο από βέστα από τζέσευ ανοιχτόχρωμο, ή οποία κομπώνει έμπρός, και από φούστα από τζέσευ σκούρο, με πιέτες έμπρός.

σειρές άλλεπαλλήλων άντο-ντέ και λευκού υφάσματος και γύρω έχουν λε-πτή σωρωτή δαντέλλα.

Θα φορεθούν πολύ γιακαδάκια πλι-σέ και ζαμπύ πλισέ, καθώς και από λαμέ, τα οποία πηγαίνουν τόσο επά-νω σε σκούρα φορέματα. Με τα φορέ-ματα όμως αυτά θα ίδουμε και γιακα-δάκια από υφάσμα μεταξωτό έμπριμέ, και πλισέ, και παραμέντα στα μανί-κα άσορτι.

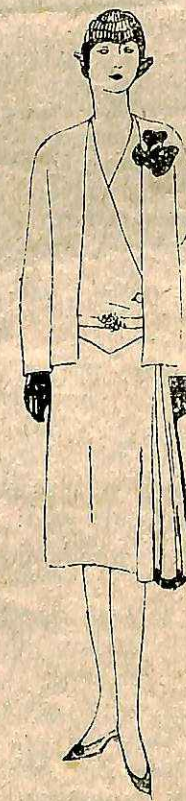
Επίσης έσάρπες έμπριμέ θα συνο-δεύουν τα ανοιχτάκια σκούρα ταγιέρ, καθώς και έμπριμέ μαντήλια και γρα-βάτες.

Ένα υφάσμα πάντοτε της μό-δας είνε το κρέπ-ζωρζέ. Και τί δεν γίνεται από αυτό! Άσπρόροχα, φορέματα για την ημέρα, φορέματα για το βράδυ, ντεζαμπιγιέ για μέσα στο σπίτι, έσάρπες, γαρνιτούρες διά-φορες κλπ. Επίσης με την ανάμυλ: κρέπ-ζωρζέ και δαντέλλας γίνονται ήμοιότατες βραδύνες τουαλέτες. Ποιό άλλο υφάσμα είνε πιο κατάλληλο γι' αυτές, καθώ- γίνονται τώρα με γκον-τέ, με παννώ, με ζώνες ντραπέ, με ούρες και με πάν!

Συνήθως ένα άμπρισμάν από δαν-τέλλα γαρνίρεται τα φορέματα από ζωρ-ζέ, με έγκουστασινόν δε από δαντέλ-λα ολόγυρα στην άνωση μπροστύρα του φορέματος, ή ένα μόνο μπολερό δαν-τέλλινο γυρίς μανίχια φοριέται επά-νω απ' αυτά. Έάν είσθε μελαχροινή, το κρέπ-ζωρζέ και η δαντέλλα ποέ-πει να είνε κίτρινα, εάν είσθε ξανθή, τότε να προτιμήσετε μαύρο ζωρζέ και μαύρο δαντέλλα, που θ' αναδεί-ξουν καλύτερα το γοσαρι χρώμα των αλλιών σας.

Μπλούζα που πηγαίνει πολύ στίς κάπως παχύν κυρίες. Η κάθεται γαρνιτούρες της, το δετό φισού και το μυτερό ντεκολτέ λεπταίνουν πολύ το σώμα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλλίτερος έμπροσθεν ΟΙΝΟΣ από Σταφύλι ΣΑ-ΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΔΕΥΚΟΣ

ΣΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1)2 και 5 οκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

εις ΔΑΜΙΤΖΑ-ΝΑΣ 1 οκάς και 100 δραμών.

Ε ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Άνω των 3 δαμιτζανών

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΟΣ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΟΥ & Τηλεφ. 14-34

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΚΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-88

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Έπί δε καθεστάν Έπιμελητής της Ιδι-αιτέρας Κλινικής του Καθηγη-τού κ. Γεωργίου Φωτεινού. Δέ-χεται καθ' έμάστην οδόν Κα-φαλληνίας 30.

Ώραι 8 11 π. μ. και 4-7 μ.μ. Αριθ. Τηλεφ 7-62 (Παλαιόν)

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΜΙΓΕΝΕΙΣ

Τας έκδόσεις της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» αυτοτελείς και καλ-λίτεχνικώς βιβλιοδετημένες :

- 1) Ο Κριτετάν Φάντασμα του Πάλ Φεβλά
- 2) Ο Κριτετάν Βρυάλλας του Μίτχα Στρουκερ
- 3) Αί Περιπέτειαι του Άρξούρου Γορδάνου; Πρμ του Έντυ-κας Πζε.
- 4) Η Πληγμένη Κριτάν του Όνορε Μιτλζάκ
- 5) Η Σρίγ; των Πάγων του Ίουλιού Βέρν
- 6) Η Σρίνι της Έρρίκου Γκρεβίλ
- 7) Ο Άνθρωπος με τη Διπλή Ζωή του Στήβενσον
- 8) Η Κόρη του Μεγάλου Βαλτού της Σίλμας Λάγκερλεφ
- 9) Η Μονήρη του Μαρζέ

Εδρίστε εις το έν Άλεξανδρεία Πρακτορείον των Άθηναι-κων Έρμεσιδων κ. Ι. Τσούρου Γαλερί Μανσέ Νο 36-37 και εις το έν Κλίρφο Ύπντοκτορείον των Άθηναικων Έρμεσιδων Ο. Βιγβιόνη οδός Έμάντ-ελ-Νάιν και εις τα κατά τόπους Ύχο-πρακτορεία των Άθην. Έρμεσιδων.

Είσι; εις τα αυτά Πρακτορεία και Ύποπτοκτορεία υπάρχουν τα Ήμερολόγια του «Μπουκέτου» των έτων 1926-1927 και 1928 με την έλεγκτοέραν φιλολογικήν ύλην των τα όποια είνε απαραί-τητα εις όσου; αγοράζουν και το έρετεινόν, προς συμπλήρωσιν ό-λης της σειράς.

Άπιντα τ' όνωτέρω ββλία και Ήμερολόγια πωλούνται εις τιμάς Άθηνων και άτηλαγμένα ταχυδρομικών τελών.

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Άπο-δεματικόν Δραχ. 110.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον οδ. Άθηνάς 58

Οίνοι χύμα : λευκοί, ένυθροί, γλυ-κάς, μωσχατοί.

Οίνοι εις φιάλας : Έμπροσθεν, έ-πιδορπιο, όρεκ-τικοί, ποστικοί.

Βέρμευτ έν παλαιού Μωσχατόν οίνον

Μαυροδέφνη άπαράμιλλος

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΑΣΟΝ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΡΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα καταναλώσεως

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίαν Ό-φθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ύψηγητου της Όφθαλμολογίας έν τή Πανεπιστημίφ.

27 Μενάνδρου 27-Άθηναι. Τηλ. 1-68

ΚΟΥΡΕΙΣ

Τα παγκοσμίου φήμης άνεγγωρι-σμένα και ήγγυημένα ξυράφια

RONCO No 1172

πωλούνται άποκλειστικώς παρά του

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ, πλα-τεία Παλαιού Δημοπράτηριου 104.

Πλουσία παρακταδήκη όλων των ειδών δια τούς κούρεις εις τιμάς

εκτός συναγωνισμού.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Τα καλύτερα κασμήρια τα όποια έφθισαν μέχρι σήμε-ρον στην Έλληνικήν αγοράν είνε της μαρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΕ

κατασκευάζονται με την τελευταίαν λέξιν της άγγλικής μηχανικής τέχνης

ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΙΣ ΑΦΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Οδός Βύστης (έναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Μα είδες πόσο ά-γαπήρενα ζώον ό Μανωλάκης και η Νίτσα ; Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναι μα ξαυρήν το γατί ; Γιατί η Νίτσα είνε πολύ έ-ξυπνη γυναίκα και δεν ζητά μάδω λίγο και καινούργια φορέματα, άλ-λο βάφει μόνη της τα παλιά της με τας θανατάς Γερμανικές Βα-φές έρασμάτων «Αρτί» και τα πό-νη καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : «Α ! γι' αυτό ρές παρουνάξεται η Νίτσα κάθε λίγο και με καινούργια φορέμα, άπ' τό-τε τρέξε, πάρε μου α' έμένα 2 πα-νετάκια βαφής «Αρτί» μπουδ τσι-ρός. Έχω δέ τα απλοδόν στα έμπο-ριακά και τα θανατάκια της γαιο-τιάς μας.

Ο «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Η μεγαλύνερα έκδοτική όργάνωσις της Άμερικής και ό συνκετικός έ-σμός που κρατεί εις έκκοινωνίας ό-λους τούς Έλληνας του νέου κόσμου «Ημερήσιος Έθνικός Κήρυξ» «Κυ-ριακάτικος» και «Μηνιαίος»

Ο «Κυριακάτικος» κυκλοφορεί παν-τοδ όπου έπάρχουν Έλληνες. Είς τας ο-λίδας του άνωκατοπτρίζεται όλη ή έν-διαφέρουσα και πολυθόρυβος Άμερικα-νική ζωή εικονογραφημένη, με τας έκκεντρονότητάς των έκαστομυροδύων της, με τας έκκοινάς περιπετείας της άριστοκαρίας της, με τας κατακτά-σεις και τας έκτυχίας των μεγαλοεπι-χειρηματιών της, με τα θάματα των έφευρτών της, με τούς πολιτικούς άγώ-νας της και με τας εις όλας τας έκ-δόσεις προσόδους των Έλλήνων της Άμερικής.

Όσοι παρακολούθησιν τόν «Κυρια-κάτικον» παρακολούθησιν και την ζω-ή της μεγάλης Άμερικής, όσον μα-κράν και άνν έδρίσκωνται.

Ο «Μηνιαίος» θαύρα καλλιτεχνική; έκφανίσεως και συμπλήρωμα άπαραί-τητον κάθε Έλληνικής βιβλιοθήκης. Αι ολίδες του πλούσιαι εις έκίκαυρα θέματα και ζητήματα των έκλεκτών συνεργατών του.

Τας έκδόσεις του «Εθνικού Κήρυκος» της Νέας Έόρκης συμπληρώνα το Έμερολόγιόν του με τας ύπερτετα-κούς ολίδας του, αι όποια άπαρί-ξουν άληθινήν έκπλοκαίσιαν.

Τό Έμερολόγιον τιμάται άντι ένδς μόνον δολλαρίου χρυσόδετον.

Συνόρηται έγγραφοντα διά κάθε έκδοσιν ή όλας μαζί εις το Γραφείον του «Εθνικού Κήρυκος» Έν Άθήναις Οδός Βούλης άρ. 18.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία ειδικά άγγελιών έκ 400 και 800 σελίδων έδρίσκονται στο τυπογραφείον Στράγγαλου ό-δός Λέκκα 7.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Οδός Σίνα 9-Άθηναι

Αριθ. τηλεφ. 3-73 (Παλαιόν)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ

Διευθυντού του Κόρυφου των Άκιδωγών Χορού Πα-ρισιών, Άγγλας, Γερμανίας, Βελγίου, Ολλανδίας.

ΟΔΟΣ ΑΙΩΝΕΙΑΣ 4 (Παρόδος Έρμού).

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

ΟΔΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 4α
(ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ)

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον :

Γραφείου 10 1 π.μ. 4-8 μ.μ.

Γάμος!! Νά ένα πρόβλημα πού απασχολεί κ'δε νέον κ'ι νέαν, πού κρατεί ανήσυχο τὸ κεφάλι κ'δε γονεῖου, πού προβάλει πάντε δύσκολο σέ κ'δε ἕναν πού προσπαθεῖ νά τὸ λύσῃ. Καὶ πολὺ δικίους ἀφ'οῦ αἱ οἰκονομικὲς δυσχέρειες εἶνε τόσο πολλὰς κ'ι αἱ κοινωνικὲς σχέσεις ἀλλὰξαν ριζικὰ. Τὸν γάμον, τὸν θέλουν κ'ι τὸν��ποπτεύονται ὅλοι, τὸν ζητοῦν κ'ι τὸν ἀποκρούουν, τὸν ἐξυμνοῦν κ'ι τὸν κατηγοροῦν συγχρόνως, τὸν φαντάζονται ὡς εὐτυχίαν κ'ι ὡς δυστυχίαν.

Καὶ ὅμως μὲ αὐτὰ δὲν σημκίνει ὅτι ὁ γάμος ἔγκυσε νά ἐγγυῇται αὐτὸς μόνος, τὴν ναλήνην πού ἐπιζητεῖ κινεῖς στὴν πικρὴ ζωὴ του, τὴν εὐτυχίαν πού νόμιμα ἀναγνωρίζει τὸ περιβάλλον, τὴν υγείαν πού κινδυνεύει ἔξω ἀπὸ τὸν γάμον, τὴν οἰκονομικὴν ἐπιτυχίαν κ'ι εὐδοκίμητι.

Ποιὸς ὅμως θὰ μῖς ἐξασφαλίσῃ τὸν γάμον τὸν ἐγγυητὴν ὅλων αὐτῶν;

Μόνον τό, κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα, λειτουργοῦν Γραφεῖον τῆς «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ» τὸ ὁποῖον μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς μεγάλης κοινωνικῆς του ἀποστολῆς, μὲ πρωτοφανὲς πανελλήνιον δίκτυον ἀνταποκριτῶν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν, μὲ τὴν ταχύτητά του, τὴν ἀρτίαν ἐνημερότητα καὶ ζηλευτὴν ἐχεμύθειάν του πρὸ πάντων δὲ μὲ τάς: Ἀυστηροῦς ἠθικὰς βάσεις του, ἔρχεται νά ικανοποιήσῃ κ'δε γονεῖου τὸν πόθον κ'ι κ'δε νέου κ'ι νέας τὴν ἰδιαιτέραν του προτίμησιν.

Συμπληροῦται ἔτσι ἕνα Κοινωνικὸν Κενὸν κ'ι ἰδρύεται ἕνα οἰκογενειακὸν ἀσylum εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ'δε ἀνύπαντρος θὰ κινονίξῃ ἀφοβα τὸ μέλλον του κ'ι ὁ κ'δε γονεὺς τὴν ἀποκατάστασι τῶν παιδιῶν του.

Νά γιατί εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τό Γραφεῖον μας θὰ τύχῃ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Κοινωνίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ Π.Κ.Ε.

Ἀποτανθῆτε : Γράφατε : Ὁδὸς Μαυρομιχαλὴ 4α—Ἀθήνας

Τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου ἐκ σοβαρῶν Κυριῶν καὶ Διδῶν